

Nummer 4 · April 1970 · 119. Årgang

Danish APRIL 1970
DEN danske STJERNE

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE HAROLD B. LEE, af De Tolvs Råd

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 4 · April 1970
119. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Pedersen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Ungdommen er børnene af i går og forældrene til børnene af i morgen. Hvad en ung er i dag, afhænger stort set af hvad han lærte som barn, og lektierne i dag bliver morgendagens gerninger...

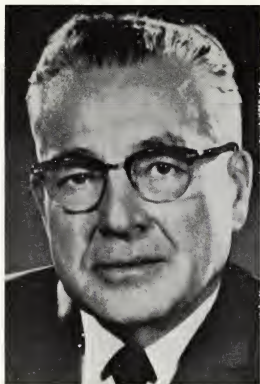
Apostlen Paulus understregede den store værdi, et godt navn og en ædel herkomst har, i sit brev til Timoteus, hvem han kaldte „sit elskede barn“. Han sagde: „Jeg er jo blevet mindet om din oprigtige tro, den, som først boede i din mormoder Lois og din moder Eunike og nu — det er jeg vis på — også bor i dig.“ (2 Tim. 1:5.) ... Som ung kan man blive skilt fra et godt hjemms påvirkning, og man kan blive ligegyldig og lunefuld, men hvis den gode moders lærdomme i barndommen er blevet indpodet i ens hjerte, vil man vende tilbage til dem for at finde sikkerhed, ligesom et skib finder en sikker ankerplads under uvejret. ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

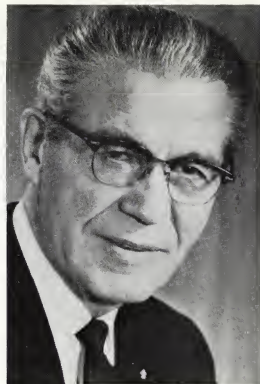
Det nye Første Præsidentskab	99
Pust på de kul, I har. Af Truman G. Madsen	105
En opvoksende generation. Af Kenneth W. Godfrey	108
På disse principper. Af Marion D. Hanks	110
Prioriteter. Af Reed H. Bradford	114
Hvis vi ikke har standarder. Af Richard L. Evans	117
Processen mod Jesus. Af Dallin H. Oaks	118
Hjælpeforeningen: Opskrift på 1970'erne. Af Mabel Jones Gabbott	121
Du kan bede til enhver tid. Af Victor B. Cline	122
Ungdomssiderne: Den præsiderende Biskop taler til ungdommen om valget af en livsstilling	104
Børnenes sider: Følg lederen. Af Hazel Swanson	25
Tordenevjr. Af Lucile C. Reading	31

Bemærkning til forsiden

Præsident Joseph Fielding Smith, som blev valgt efter vor elskede Præsident David O. McKays død i januar til at virke som Kirkens Præsident og Herrens Profet, er en mand, som gennem mange års tjeneste i Kirken er beredt til den høje stilling han nu har. Artiklen „Det nye Første Præsidentskab“ i dette nummer præsenterer for Kirkens medlemmer Kirkens nye Præsident og hans rådgivere, Præsident Harold B. Lee og Præsident Nathan Eldon Tanner. ○

Harold B. Lee valgt som første rådgiver i Det Første Præsidentskab

Præsident Smiths anden rådgiver er Nathan Eldon Tanner.

Den nye Profet og Præsident for Kirken Joseph Fielding Smith.

Det nye første Præsidentskab

Den 23. januar 1970, efter de Sidste Dages Helliges elskede Præsident David O. McKay's død og begravelse, blev Herrens næste Profet og Præsidenten for Hans Kirke valgt.

Denne mand er Joseph Fielding Smith, den 93-årige tidligere præsident for De Tolvs Råd, en mand hvis lange liv har været rigelig forberedelse til det høje kald, han nu holder. Vi står forundring og ærefrygt over for denne ærværdige Guds tjener — den bemærkelsesværdige måde Herren har beskyttet ham på, de høje stillinger han har og har haft i Kirken, de mange år han har tjent som Generalautoritet, de titusinder af kilometer han har rejst i Herrens tjeneste, hans store kendskab til skrifterne, de utallige evangeliske taler han har holdt, de mange vigtige bøger og artikler han har skrevet, og fremfor alt, hans urokkelige, kompromisløse og ufravigelige hengivenhed for Herren og for Kirken.

Som hans rådgivere blev valgt Harold B. Lee, første rådgiver, og N. Eldon Tanner, anden rådgiver.

Harold B. Lee er født den 28. marts 1899 i Clifton, Idaho, som søn af Samuel M. og Louisa Bingham Lee. Han og hans søskende voksede op på familiens gård.

Han var rektor i Oxford, Idaho, da han modtog et kald til missionen i De vestlige Stater i 1920.

Han blev i 1923 viet til Fern Lucinda Tanner, og de har to døtre. Hun døde i 1962, og i 1963 giftede han sig med Fre-da Joan Jensen.

I 1932 blev han valgt som regeringsrepræsentant i Salt Lake City og blev senere valgt for en valgperiode.

I mellemtiden havde han tjent trofast i Kirken, og i 1930 blev han kaldet som præsident for Pioneer Stake. Under hans ledelse blev denne i sandhed en pionerstav, som indførte et velfærdsprogram, der blev et mønsterprogram for hele Kirken, da Det Første Præsidentskab i 1936 bad ham om at blive fuldtids-leder for Kirkens Velfærdsprogram.

Denne stilling havde han, da han i april 1941 blev kaldet til De Tolvs Råd. Som apostel viste han store lederskabsevner og stor styrke og har altid haft mange store og tunge ansvarsbyrder.

Præsident Lee har længe været en standhaftig fortaler og forkæmper for de unge.

Præsident N. Eldon Tanner, anden rådgiver i Det Første Præsidentskab, kommer fra de Sidste Dages Helliges kolonier i hvedelandet Canada. Hans forældre, Nathan William og Sarah Edna Brown Tanner, tog på bryllupsrejse ved at rejse til Canada i en prærievogn. Der måtte de sælge deres heste for kolonialvarer. Hans moder vendte for et kort tidsrum tilbage til Salt Lake City, hvor deres første barn, Nathan Eldon, blev født den 9. maj 1898.

Eldon voksede op på landet, hvor han ofte måtte styre en plov bag tungt arbejdende okser. Han lærte at elske Guds skabninger, især sine medmennesker. Der var ringe mulighed for uddannelse.

Præsident Lee, Præsident Smith og præsident Tanner taler om deres nye kald ved en nylig afholdt pressekonference.

Præsident Tanner ægtede Sara Isabelle Merrill den 20. december 1919. De har fire døtre.

Han blev valgt til assistent for De Tolvs Råd ved Generalkonferencen i oktober 1960, og kort derefter blev han kaldet til at præsidere over Kirkens vesteuropæiske mission. Ved konferencen i oktober 1962 blev han opretholdt som medlem af De Tolvs Råd, og den følgende oktober blev han valgt som anden rådgiver til Præsident David O. McKay.

Som en vejledning i ens personlige liv har Præsident Tanner sagt: „Der findes ikke noget større i denne verden end at være i stand til at påkalde Herren, og at vide, at Han besvarer vore bønner, og at Han har givet os livets og frelsens plan.“

Præsident Joseph Fielding Smith vil blive 94 år den 19. juli. Han er den ældste mand, der nogensinde har tjent som præsident for De Tolvs Råd, og har været medlem af dette råd længere end nogen anden mand i denne forvaltning, idet han blev ordineret som apostel og beskikket som medlem af rådet den 7. april 1910, fire år efter at Præsident David O. McKay havde modtaget en lignende kaldelse. Han er den eneste mand, som samtidig har tjent som præsident for De Tolvs Råd og rådgiver i Det Første Præsidentskab.

Da det lille barn, som skulle få navnet Joseph Fielding, blev født i 1876, i et pionerhjem i Salt Lake City, havde de Hellige kun været i bjergenes dale i 29 år, og Brigham Young var stadig Kirkens Præsident. Det var hårde og vanskelige tider, og den unge Joseph Fielding lærte fattigdom at kende, og lærte snarrådighed, tålmodighed og de velsignelser som hårdt arbejde og sparsommelighed gav, når han sammen med sine brødre sled på en gård i Taylorsville, vogtede køer i nærheden af Jordan-floden og kæmpede for at få en uddannelse. Om denne vanskelige periode fortalte hans fader: "... Jeg — vi alle! — var på benene og af pure nødvendighed måtte vi slide af al vor magt for at holde sammen på det hele. Under disse modløse forhold forlod jeg en dag,

lige før jul, det gamle hjem med følelser jeg ikke kan beskrive. Jeg ønskede at gøre noget for mine rollinger. Jeg ønskede noget som kunne glæde dem og markere julen frem for alle andre dage — men havde ikke en skilling til at gøre det med! Jeg gik op og ned ad hovedgaden, så ind ad butiksvinduerne — ind i Amussens juvelbutik, ind i hver eneste butik — og luskede så bort, så ingen kunne se mig, og satte mig ned og græd som et barn, indtil tårerne befriede mit smertende hjerte; og efter en stunds forløb vendte jeg hjem, lige så tomhændet som jeg tog afsted..."

Men modgang gør gode mennesker stærke og stærke mennesker store. Og familien Smith havde en rigdom af traditioner og ædelhed, hengivenhed og tro, som hjalp dem igennem. Præsident Smiths fader, Joseph F. Smith, var søn af Hyrum Smith, som led martyrdøden ved sin broder, Profeten Josephs side i Carthage-fængslet. Da han var dreng, knap otte år gammel, kørte han et oksespannd fra Montrose på den vestlige bred af Mississippifloden til Missouri-floden. Og to år senere, da han var ni år, kørte han et oksespannd femten hundrede kilometer tværs over sletter og bjerge til Saltsøddalen, hvor hans moder døde i 1852, da han var 13 år gammel. Han tog derfor mod et kald som missionær til Hawaii, da han kun var 15 år, var senere igen på mission på Hawaii, var på to missioner i England, og var en tid præsident for den europæiske mission, før han blev kaldt til Det Første Præsidentskab. Han blev Kirkens Præsident i 1901. Om ham er der skrevet: „Han var ikke alene en god fader og en mægtig forkynder af retfærdighed, men han var typen på vor højeste opfattelse af en virkelig mand — en mand hvis overbevisning blev støttet af en loyalitet og en hengivenhed mod sandheden, som hverken ven eller fjende nogensinde kunne udfordre.“

Ved denne ædle og store mands fødder og en lige så vidunderlig og åndelig moder, Julina Lambson Smith, fik den unge Joseph Fielding tro på og kærlighed til Herren og til Kirken. Hans grundvold for Evangeliets principper og alt hvad der er ret og sandt blev lagt grundigt og tidligt, og voksede stærkt efterhånden som årene gik. Joseph Fielding Smiths arbejde i Kirken har været monumentalt. Kirken har været hans liv hele livet. Som missionær, som Kirkens historieskriver, som sekretær, leder og præsident for Genealogical Society, som generalbestyrelses-medlem, som tempelpræsident, som forfatter og redaktør, som pædagog, som forretningsmand, som medlem af De Tolvs Råd, som præsident for De Tolvs Råd og som rådgiver i Det Første Præsidentskab har han utrætteligt viet alle sine kræfter til fremme af Herrens værk.

Præsident Smiths liv spænder over en periode lige fra prærievogne til jettly. Han har holdt godt og vel hundrede taler ved Generalkonferencer og har deltaget i omkring 5,000 stavs-konferencer. Han har været tilstede ved ni tempelindvielser — St. George, Salt Lake, Hawaii, Alberta, Arizona, Idaho Falls, Los Angeles, London og Oakland. Han har besøgt sneesevis af missioner.

I dag, hvor han nærmer sig 94 år, bor han med sin elskede hustru Jessie Evans Smith i en beskedent lejlighed,

hvorfra han kan spadsere til og fra Kirkens kontorbygning. Når han har tid imellem utallige møder, aftaler, interviews og opgaver, finder man ham som regel i færd med at studere i skriften eller sidde ved sin skrivemaskine i færd med at skrive breve eller besvare spørgsmål om evangeliske emner.

Jeg ville ønske, at alle Kirkens medlemmer kunne kende ham så godt, som de der er i nærheden af ham gør det. For mange kan han synes hård og ubøjelig, og det er han når det drejer sig om sandhed og ret. Han går ikke på akkord når det gælder Guds ord. Sandhed er sandhed, og Guds befalinger kan ikke tilsidesættes eller ignoreres. Hvad der er sagt om hans fader kan også siges om ham: Han er en mand, hvis overbevisning støttes af en loyalitet og en hengivenhed mod sandheden, som hverken ven eller fjende nogensinde har kunnet udfordre. Præsident Smith tror, at det Herren har sagt eller åbenbart gennem sine profeter, det mener Herren, og Hans ord kan ikke forandres eller modificeres blot for at passe til menneskers bekvemmelighed eller ønsker. Han anerkender bogstaveligt og fuldstændigt alle det gengivne Evangeliums principper uden at vakle eller tøve, uden at tvivle eller gå på akkord. Med Josua udbryder han: "... Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" (Josua 24:15.)

Men der er andre sider ved Joseph Fielding Smith, som Kirkens almindelige medlemmer ikke får at se. Uden at kende disse andre dyder kan man være tilbøjelig til at få et fordrejet billede af denne store mand. Lad os ganske kort se på nogle af dem:

Han er en venlig, kærlig og hengiven ægtemand, fader og bedstefader. Alle hans fem sønner har været på mission, og alle hans børn er viet i templet. Om dem sagde han fornylig: "Jeg er fader til elleve børn, og indtil denne dag har hver eneste af dem været et trofast medlem af Kirken, og alle er aktive, for det er den måde, hvorpå de blev belært, og de var lydige. De vil tilhøre mig for evigt og er grundstenene i mit kongerige."

Blandt hans 111 efterkommere er 29 sønnesønner og 29 sønnedøtre, 21 oldesønner og 21 oldedøtre. Tretten børnebørn har været på mission, og alle de 20 børnebørn, som er gift, er blevet viet i templet. Ældste Richard L. Evans, som kender familien nøje, har skrevet: "Denne families trofasthed og hengivenhed, og deres ærlighed og oprigtighed som borgere, skyldes deres fader og de mødre, som i tro tog del i deres første opdragelse og belæring."²

En lørdag i nærheden af Præsident Smiths fødselsdag er reserveret hans familie. På disse glade dage mødes familiens medlemmer i en park i Salt Lake City, leger og spiller, fortæller historier, synger sange og spiser kalkunmiddag.

En vigtig del af disse sammenkomster er de gode råd Bedstefar Smith kommer med, og de gaver han uddeler til dem allesammen. Denne hidtil ukendte teknik at give sine efterkommere gaver på sin egen fødselsdag fjerner det problem at han skal huske 111 fødselsdage hvert år. Under sine opgaver i Kirken er Præsident Smith næsten altid ledsaget af sin hengivne hustru Jessie, som opgav

Præsident Smith og rådgiverne Tanner og Lee taler sammen.

en lovende karriere som operasangerinde for at følge hvad hun siger er en vigtigere livsgerning — at være hustru til Joseph Fielding Smith. Hendes vid, hendes joviale natur, hendes strålende gemyt og hendes smittende latter er de styrkende midler og den hjælp der kan fjerne mange tryk og spændinger. Ofte tager hun del i hans taleopgaver og siger beredvilligt ja til alle opfordringer til at synges (hun er solosanger i Tabernakelkoret). Præsident Smith har selv en god sangstemme, og det er en fryd at se og høre ham og Jessie sidde sammen på klaverbænken og synges duetter. Det er velkendt i hele Kirken, at Præsident Smith har forfattet mange bøger. Ikke så kendt er det, at han har skrevet ordene til fire af Kirkens sange.

Hans sang „Does the Journey Seem Long?“ med musik af George D. Pyper blev fornylig sunget af Tabernakelkoret ved en radioudsendelse til hele Amerika.

En anden af hans sange, „We Are Watchmen on the Tower of Zion,“ med musik af Alexander Schreiner, blev sunget af Tabernakelkoret med søster Smith som solist, da grundstenen til Oakland Templet blev lagt i 1963.

Det er et lykkeligt ægteskab, altid med iøjnefaldende kærlighed, respekt og harmoni. Om sin mand sagde Jessie fornylig: „En venligere og mere hensynsfuld mand har aldrig eksisteret. Han har aldrig været gnaven over for mig eller sagt et uvenligt ord.“ Til dette svarede Præsident Smith: „Hun har aldrig gjort noget, som kunne gøre mig gnaven.“

Præsident Smith har en dejlig og forfriskende sans for humor, hvad alle der kender ham kan bevidne. På væggen i køkkenet har han anbragt en platte, hvor der står ordene: „De meninger, der udtrykkes af manden i denne husstand, er ikke nødvendigvis ledelsens.“

„Denne husstand har en god bestyrer,“ forsikrede Præsident Smith sin hustru. „Ja,“ svarede hun, „men bestyreren kender sin plads. Sidste sommer, da jeg gik hen på hans kontor for at hjælpe ham, medens hans sekretær var på ferie, klappede han mig på skulderen

Præsident Joseph Fielding Smith og hans hustru Jessie Evans Smith fotografet i deres hjem.

og sagde: „Kære Mor, husk blot én ting. Herovre er du ikke husets formand.“

Hele sit liv har Præsident Smith været sportsbegeistret. I sin ungdom spillede han baseball og andre spil, når tiden tillod det. Han lærte at svømme i en nærliggende flods skumle vand. I mange år spillede han med stor dygtighed håndbold regelmæssigt. Han elsker alle slags boldspil. Nogle af hans børn og børnebørn har været fremragende gymnaster.

Det var smukt at se Præsident Smiths og Præsident David O. McKays hengivenhed og kærlighed til hinanden.

For nogle få år siden, da Præsident McKay blev ført på hospitalet, bad han om, at hans rådgivere og Joseph Fielding Smith fik besked, så de kunne komme og sælve ham. Præsident Smith var til en stavs-konference i Lewiston, Idaho, da han fik beskeden. Så snart formiddags-mødet var forbi, tog han afsted pr. bil og rejste hele natten og kom til hospitalet kl. 3 om morgenen. Da disse to gamle venner og livslange Herrens tjenere mødtes, omfavnede og kyssede de hinanden, og gentog kærligt hinandens navn.

Konsekvens er en ypperlig dyd, og Joseph Fielding Smith har været konsekvent hele sit liv i sin tro og sine lærdomme. Hvad en levnedsskildrer skrev om Præsident Smith for 34 år siden, er lige så gyldigt nu, som da han skrev det: „En af historiens vigtige lektier er, at retskaffenhed opbygger et land, men synd er en skændsel for ethvert folk.“ Joseph Fielding er en korsfarer imod synden og imod overtrædelse af ethvert princip, en overtrædelse som kunne bringe anger eller ubehag over folket. Han elsker menneskeheden og har en ædel tro på den frelsende magt i de principper, som han forkynder. Bag alle hans bestræbelser lugter et dybt ønske om at hjælpe menneskeheden. Ingen, som forstår ham, kunne et øjeblik betvivle retskaffenheden af hans hensigter eller klogskaben i de ord han udtaler.

Tænksomme mennesker kan have megen lidt tro på bestandigheden af en civilisation, en kirke eller en organisation, hvis fordærvelse bliver fremherskende blandt dens medlemmer. Dette er omkvædet i hans budskab, motivet i alt hvad han siger.

Joseph Fielding Smith er stærk i de almindelig dyder, som ligger bag ethvert sundt liv — ærlig, godgørende, troværdig og gudfrygtig, stærk i intelligens, kraftig på legeme, klar i sine overbevisninger, urokelig i sine for-sæt, sund i sin tankegang, ren og ophøjet i sine formål, med en enkelthed og godhed, som gennemtrænger alt og tyder på en ædel karakter. Han har de gaver, som på fremragende vis gør ham skikket til det store apostolembede, som han holder og som han ærer.“³

I 1966 sagde Præsident McKay og de tidligere rådgivere Hugh B. Brown og N. Eldon Tanner om Joseph Fielding Smith: „Hans udførelse af enhver opgave, lille eller stor, har vundet tillid hos alle, som kender hans arbejde. Uden at beklage sig har han rejst over land og hav, uanset personlig bekvemmelighed, for at fremme Herrens sag. Hans arbejdsperiode strækker sig fra hestevoenen til jettflyet, og han har følt sig lige godt tilpas i begge.“ Få, om overhovedet nogen, har ejet en bredere og dybere viden om Kirken og dens lære. Han har været en lærer, som næppe har sin ligemand, og hans skrifter har styrket troen hos mange overalt i verden.

Hans loyalitet mod Kirkens ledere er aldrig gået på akkord. Han har støttet sine brødre på enhver måde. Ingen har nogensinde været mere loyal mod Kirkens Præsident. Alle, hvis arbejde han leder, bærer vidnesbyrd om hans venlighed og betænksomhed. Det kan siges om ham, at han som leder aldrig har bedt noget menneske om at gøre noget, som han ville være uvillig til at gøre selv.

En mand med godhed, en mand med mod, beslutsom i handling, på vagt for at opretholde Kirkens standarder, men rede til at tilgive dem, som har gjort fejl og virkelig omvender sig — det er blandt hans fremragende egenskaber. Der er i ham den fred, som taler om guddommelighed, den vished som kommer af Åndens vidnesbyrd, den urokelige troskab mod pligten, som kommer af selvdisciplin.

De, som har hørt ham bede, har ofte hørt ham bruge vendingen „sand og trofast.“ Disse ord giver et resumé af hans liv.

Præsident Smith har i sandhed de gaver og egenskaber, som gør ham skikket til at tjene som leder af Herrens rige på jorden. Kirkens medlemmer overalt i verden byder ham velkommen og opretholder ham som Guds Profet.

1 Bryant S. Hinkley: „Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, juni 1932, p. 458-9.

2 „Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, september 1951, p. 687.

3 Hinkley: *op. cit.*, p. 461.

Nogle vigtige begivenheder i Præsident Joseph Fielding Smiths liv

1876	Født i Salt Lake City den 19. juli	1938	Udgav „Teachings of the Prophet Joseph Smith“ (Profeten Joseph Smiths lærdomme)
1898	Kaldet til bestyrelsen i G.U.F. i Salt Lake Stake	1938	Ægtede Jessie Ella Evans i april
1898	Ægtede Louisa E. Shurtliff (hun døde i april 1908)	1939	Rejste rundt til Kirkens europæiske missioner og ledede evakueringen af alle amerikanske SDH-missionærer i hele Europa (undtagen De britiske Øer)
1899-1901	Mission til De britiske Øer		
1901-1910	Hjemmissionær i Salt Lake Stake		
1903	Udgav „Asael Smith of Topsyfield, with Some Account of the Smith Family“	1942	Udgav „Principles of the Restored Gospel“ (Tysk)
1903-1919	Medlem af Generalbestyrelsen for Unge Mænds Gensidige Uddannelsesforening	1942	Udgav „The Signs of the Times“
1903	Udgav „Blood Atonement and the Origin of Plural Marriage“ (med Richard C. Evans fra den Reorganiserede Kirke)	1944	Udgav „The Restoration of All Things“
1904	Blev medlem af Højrådet i Salt Lake Stake	1945-1949	Præsident for Salt Lake Temple
1906	Udnævnt til assisterende historiker i Kirken	1951	Modtog æresdoktorgraden i litteratur fra Brigham Young University den 4. juni
1907	Udgav „Origin of the „Reorganized“ Church and the Question of Succession“	1951	Blev præsident for De Tolvs Råd i april
1907	Udnævnt til sekretær og leder af Genealogical Society of Utah	1953	Udgav „Church History and Modern Revelation“ (2 bind)
1908	Ægtede Ethel G. Reynolds (hun døde i november 1937)	1954	Udgav „Man, His Origin and Destiny“
1909	Udnævnt til bibliotekar og kasserer i Genealogical Society of Utah	1954	Udgav „Doctrines of Salvation“, Vol. 1
1910	Ordineret til apostel og gjort til medlem af De Tolvs Råd	1955	Udgav „Doctrines of Salvation“, Vol. 2
1910	Blev ansvarshavende redaktør og administrerende direktør for „The Utah Genealogical and Historical Magazine“	1955	Rejste i den japanske mission, indviede Korea, Okinawa og Philippinerne til at forkynde Evangeliet, og delte den japanske mission i den nordlige fjernestlige mission og den sydlige fjernestlige mission.
1912	Udnævnt til bestyrelsesmedlem ved Brigham Young University	1956	Udgav „Doctrines of Salvation“, Vol. 3
1912	Udgav „Salvation Universal“	1957	Udgav „Answers to Gospel Questions“, Vol. 1
1915	Blev rådgiver i Salt Lake Temples præsidentskab	1958	Udgav „Answers to Gospel Questions“, Vol. 2
1917	Blev medlem af Kirkens uddannelsesbestyrelse	1959	Besøgte stave og missioner i New Zealand og Australien
1921	Blev Kirkens historiker	1960	Udnævnt til æres-brigadérgeneral, Utahs Nationalgarde
1922	Udgav „Essentials in Church History“	1960	Udgav „Answers to Gospel Questions“, Vol. 3
1924	Udgav „Elijah the Prophet and His Mission“	1960	Besøgte missioner i Sydamerika
1927	Udgav „Lessons on Salvation for the Dead, Genealogy and Temple Work“	1963	Udgav „Answers to Gospel Questions“, Vol. 4
1931	Udgav „Way to Perfection“ (Vejen til fuldkommenhed)	1965	Udnævnt til rådgiver i Det Første Præsidentskab den 29. oktober
1935	Udnævnt til præsident for Genealogical Society	1966	Udgav „Answers to Gospel Questions“, Vol. 5
1936	Udgav „The Progress of Man“	1966	En samling af bøger og andet materiale om den amerikanske kirkes historie på Brigham Young University opkaldt til ære for ham
1938	Udgav „Life of Joseph Smith“	1970	Blev Kirkens 10. præsident

Den præsiderende biskop taler til ungdommen om valget af en livsstilling

Før i tiden var en ung mands erhverv sædvanligvis det samme som hans faders. Det var skik i en sådan grad, at endog visse familienavne stammede fra en forfaders erhverv. Navne som Smith blev antaget, fordi manden var grovsmed (blacksmith). Navnet Hunter stammer øjensynligt fra en mand, som var jæger (på engelsk: hunter), og så fremdeles. Variation i erhvervsmuligheder var før i tiden temmelig begænset. Det sted, hvor man først og fremmest udviklede sig, var i hjemmet, hvor forældrene virkede som oplærere. I vor tid er situationen imidlertid den, at der bogstaveligt talt findes i tusindvis af forskellige former for erhverv og muligheder for karriere. Mange unge mennesker forvirres, når de stilles over for valget mellem de mange erhvervsmuligheder. Sådanne spørgsmål som: „Hvad mon jeg egner mig bedst til?“ eller: „Skal jeg gå på gymnasiet eller på handelskolen?“ eller: „Mon jeg vil kunne forsørge en familie ved dette arbejde?“ trænger sig ustandselig på. En ung mand har ofte lige fra sin tidligste barndom beskæftiget sig med spørgsmålet om, hvad han engang „skal være“. Når dette problem kommer ind på livet af en, vil den gamle filosof Ciceros ord kunne finde god anvendelse. De lød således: „Brug, hvad du har . . .“
Vi har allesammen specielle evner; der er ting, vi gør bedre end andre. Nogle arbejder godt med deres hænder; andre har enestående evner til at omgås mennesker og andre andre har fine åndsevner. Listen over variationer i folks egenskaber er uendelig. Ved valget af en livsgerning er denne

proces med ærligt at vurdere sine evner et vigtigt punkt, men det er sommetider vanskeligt at klare det alene. I sådanne tilfælde kan forældrene, biskoppen og skolens lærerstab ofte være til stor hjælp. Det næste skridt vil blive at vælge et område, man interesserer sig for, og som man vil blive lykkelig ved at arbejde med. Man kommer til at tilbringe en stor del af sit liv med dette arbejde, og ens glæde — eller manglende glæde — vil påvirke ens hjem, ens holdning og alle de andre sider af livet. Glæden over arbejdet vil i høj grad være baseret på den udfordring og mulighed for udvikling, det tilbyder. Dette er vigtigt at huske, når man undersøger de muligheder, der ligger i hver enkelt erhvervsform. Et tredje punkt i forberedelsen og valget af et erhverv er at opnå træning på det valgte område. Den rette forberedelse indbefatter i vor tid næsten altid træning eller skolegang ud over den almindelige. Der er konkurrence på arbejdsmarkedet i vor tid, og de, som har fået den bedste træning, vil kunne sikre sig de bedste erhverv. Ekstra uddannelse behøver ikke nødvendigvis bestå i at gå på gymnasium eller universitet; der er mange fine handelsskoler og -kursus, hvor man kan forberede sig til et produktivt og vigtigt erhverv. Endelig er der et punkt, der har betydning både for ens forberedelse til et erhverv og for valget af erhvervet, og det er spørgsmålet, om man er villig til at gøre en indsats og arbejde hårdt — eller ikke. Uden hensyn til medfødte evner vil man blive forbigået ved hver fremmelsesmulighed inden for sit erhverv, hvis man ikke

er villig til at arbejde hårdt. Med hensyn til arbejde har Herren sagt følgende: „Jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, thi der findes lediggængere blandt dem, og deres børn vokser op i ugudelighed. De søger heller ikke alvorligt efter evighedens skatte; men deres øjne er fyldt med griskhed.

Det burde ikke være således og må afskaffes mellem dem.“ (L.&P 68:31-32.) I de fleste tilfælde er en ung kvindes allerhøjeste stilling allerede fastlagt, nemlig den at blive moder. Alligevel er det i vor verden af i dag klogt af en ung kvinde at få ekstra uddannelse eller oplæring med henblik på et andet erhverv, ikke i den hensigt at forlade børnene og „gå på arbejde“, men snarere for at hun kan være forberedt på at skulle forsørge en familie i tilfælde af at en ulykke eller tragedie skulle ramme den. Foruden dette bør en ung kvinde flittigt forberede sig til at blive en god husmoder, en klog, intelligent hustru og moder.

Det største behov i vort land i dag er ikke lærere, teknikere, videnskabsmænd eller politikere; det, vi allermost trænger til, er gode mødre.

Præsident McKay har sagt: „Det ædleste kald i verden er moderens. Sandt moderskab er den smukkeste af alle kunstarter, det ædleste erhverv. Den, som kan male et mesterstykke eller som kan skrive en bog, fortjener menneskehedens hyldelse og beundring; men den, som med heldig hånd opfostrer en familie af sunde, smukke sønner og døtre, hvis udadelige sjæle vil udøve indflydelse gennem tidernes længe efter at malerier er falmende, bøger og statuer ødelagte, fortjener den højeste ærebevisning, det er muligt for mennesker at yde.“ Endelig er det vigtigt for både unge mænd og unge kvinder at forstå, at man ikke automatisk har ret til at opnå succes. Succes'en kommer til dem, som er villige til at betale prisen, og den pris består i passende forberedelse og hårdt, meget hårdt arbejde. Igen benytter vi Ciceros ord: „ . . . hvad du end får mulighed for at udføre, gør det af al din magt . . . lad dit sind være spændt så fast som en bue . . .“

* Cicero, Marcus Tullius (106-43 f. Kr.), romersk statsmand taler og forfatter.

TRUMAN G. MADSEN

Pust på de kul, I har

I 1975 er der måske en kvart million unge Sidste Dages Hellige i universitetsalderen. Og hvis man fordobler dette antal hvert tiende år, vil der måske være 50 tusinde flere teenagere hvert år.

Hvor er de? Ikke længere hovedsagelig i en dal i klippebjergene, de er i Tokyo, London, Europa og Australien — ja, overalt. Vore dages missionærer bliver ikke kun kaldede til alle nationer, men de udsendes fra dem.

Et stetoskop på deres følelser ville vise, at de har meget tilfælles med deres kammerater uden for Kirken. De er livlige, rastløse, usikre i deres forsøg på at finde en

rolle, ofte ensomme og sommetider voldsomme i deres forsvar mod deres spirende uro.

Men de er også anderledes; der er noget særligt ved dem, som selv fjendtlige iagttagere ikke kan undgå at mærke, en lighed uanset etnologiske og personsforskelle. Gennem det privilegium at være i forbindelse med dem og de, som kender dem bedst, kan man næsten definere dette særlige.

Der er fire dominerende og genkendelige drivkræfter i ungdommen: (1) Nødvendigheden af selverkendelse og påskønnelse; (2) Nødvendigheden af at have et forbillede,

en trang til at efterligne; (3) Nødvendigheden af et betydningsfuldt mål, en sans for at missionere; (4) Nødvendigheden af at modtage og fremkalde familiekærlighed.

Hvad er der sket med det religiøse behov? spørger mange mennesker. Svaret er, at det er lige her foran os, dårligt forklædt. En nøje undersøgelse viser, at alle disse fire drivkræfter har samme rod, et dybere og endog desperat behov (mere end et ønske) for at tro på noget, at tilbede en eller anden. Det kommer måske frem på en udselsig eller langsom måde eller fuldstændig forvirret. Men det kommer frem. De unge kan derfor, i stedet for at sanke (gloende) kul på deres hoveder, puste på de kul, de har.

Men hvordan?

Ved rådgivende møder ser vi ting, som ikke går godt. For det første, følelsesmæssig tilfredsstillelse: En gentagelse af lignelsen om den fortabte søn. For det andet tyrannisk disciplin uden virkelig kærlighed, som ligger bag det stadige angreb på voksende hyklari. Isolering er heller ingen sikkerhed. I gennemsnit har disse sønner og døtre tilbragt 15.000 timer for gymnasiealderen med at se på et TV-urim og thummim", som viser alle de ting, der snarere hører til en lavere end en højere orden i et kongerige. Og både ti hovedstæder og i byer kan få skridt og få munter stille dem ansigt til ansigt med moderne Sodoma'er „Herren vil tillade alle former for afskyelighed i Zion," sagde Herber C. Kimball, „for at rense de Hellige." Det har ikke taget lang tid for afskyeligheden at komme.

Mange holder ud og fortsætter uskadede, men alt for mange gør ikke. Men i de forløbne ti år har vi vidnesbyrd om omvendelser, skønt de ikke er uden mén, fra forfalden og fra praktisk talt enhver af den lange række af -ismer og -ologier. Nogle af disse unge bliver dybt rystede. Som omvendte bliver de bekymrede over at finde unge, som er født ind i Kirken men er ligegyldige, der lader sig lokke af det dårlige, intellektuelt og socialt, som de selv pinefuldt har reddet sig op fra. Og ofte forbliver deres overtalende vidnesbyrd ubesvarede. Alligevel frembringer vi unge, som i en ung alder stræber mod at blive Kristus lig, ikke fordi de ikke har andre muligheder, men fordi de virkelig gennem andre kender dem alle.

Motivet til vor identitet

Det, der ligger unge mennesker mest på sinde og sommetider gør dem meget nedslåede, er spørgsmålet: „Hvem er jeg?" Dette er den virkelige generationskløft, kløften mellem unge menneskers flygtige forrylelse og

deres indbyggede, medfødte skæbne. Det forlanges ikke, at de skal opgive en ting for noget andet, men man kan se nye farver, mangfoldige skygger af lys, når det begynder at gå op for dem, at det virkelig at udrette noget, er det samme som at følge Kristi eksempel. Og det kommer ikke kun af at udrette noget, men af at være, være hvad de virkelig er. Nogle er ikke bange for at stå ansigt til ansigt med det endnu; de er stadig alt for optagede af deres egen krig og ikke parate til at søge herlighed på Kristi betingelser eller tilgive Ham, at Han ønsker dem helt og fuldt for at gøre dem bedre.

Motivet til efterligning

Det siges, ofte med beklagelse, at unge mennesker efterligner en fængslende sanger eller personlighed fra film indtil mindste detalje, skriver beundrende fanbreve og opmuntrer hinanden med snak, der ender, synes man, i det rene væs.

Men kikker man nedenunder overfladen, opdager man, at det samme kan være tilfældet overfor en lærer, en træner, en missionspræsident. Med betagende nøjagtighed vil de efterligne, næsten uden selv at vide det, fyldt med åndelig skarpsindighed og dømmekraft, og det fortsætter med intellektuelle helte i de højere klasser. Det er derfor en stor dag, når de tiltrækkes af en mesterfortolker, som er fortolker af Mesteren (og en tragedie, når det, som Præsident McKay har kaldt for deres „bibelske analfabetisme", er en genspejling af vor), så at det, som kan ses og føles, er Kristus, Levende tro, siger åbenbaringerne, kan lokkes frem snarere end den kan læres, hvis man blot vil lytte til Hyrdens røst — ikke, som vor stolthed vil have det, til vor egen. Den største vanskelighed er at være åben nok, så de kan blive påvirket af selve Frelseren.

I korthed tror de, hvad de ser. Og i vor midte, som sommetider er Hans, kan de bringes til dette indrømmelsespunkt:

„Da skal I vide, at I har set mig, at jeg er, og at jeg er det sande lys, som er i jer, og at i er i mig. Ellers kan I ikke blive velsignet." (L & P 88:50.)

Motivet til mission

Ungdommen, som vokser op, ledes mod den forkerte side i enhver sag. Og den beder om at være med til at udrette noget. Hvordan tør vi have tiltro til dem i hellige ting? Spørgsmålet viser, at vi er længere fra Mesteren end de. Han tør. Hans stemme beder også i dag ung-

dommen om at være „udrustet med kraft fra det høje“, og at bekæmpe hele verden. (L & P 38:32, 38.)

Profeten Joseph Smith (som måske tænkte på, at evigheden var blevet lagt på hans skuldre, da han var 14 år gammel) sagde engang, mens han så mod vest: „Jeg ønsker, at enhver mand, som drager afsted (men dette var lutter halv voksne drenge) skal være konge eller præst. Når de kommer til bjergene, ønsker de måske at tale med deres Gud.“ Det blev de, og det gjorde de.

En mission!

Er det ikke urimeligt, på baggrund af dette, at guddommelig myndighed overdrager til Det aronske Præstedømmes medlemmer at „påse, at der ikke findes nogen uretfærdighed i menigheden“? (L & P 20:54.) Og mere specielt: „... De må styrke medlemmer i deres tro, overtale dem, som ikke vil omvende sig, og vende sig til Gud og leve; ...“ (Profeten Joseph Smiths lærdomme, 1835, side 89.)

Det er nøjagtigt, hvad der sker. For det første, fordi guddommens tilstedeværelse i Kirkens programmers centrum har sin virkning, får den så ikke indflydelse på de forjagede voksnes overtrædelser, eller endnu bedre bevæger de mere modne til at bevise deres fornyelse ved at udruste den opvoksende generation bedre? Spørg en hvilken som helst GUF-lærer. For det andet, på grund af de unges indflydelse, når de er fraværende. De rejser til lands og til søs på mission eller i militæret. De er der, over hele verden, unge mennesker ordineret til ældster. De er der, dygtige soldater, som er samvittighedsfulde deltagere, „en særlig race,“ siger en forbavset officer, „som i en vis forstand ikke behøver nogen præst, fordi de alle er præster i ordets dybeste forstand.“

Og for det tredje fordi et hvilket som helst antal unge mennesker er sprunget over tusinder af års traditioner for at acceptere og leve Evangeliet, mens deres familier symbolsk har holdt begravelse for dem. Citer alle de undtagelser, I kan finde, men den moderne metafor forbliver nøjagtigt. „... mine unge mænd (og kvinder)... udgør styrken af mit hus.“ (L & P 101:55.)

Familieomotivet

Endelig bliver unge mennesker meget tidligt forelskede i kærligheden, uden at bryde sig om, hvordan deres omgivelser har misforstået og fordrejet dette ord. Vi ser gang på gang, hvordan der bliver appelleret til dem med held. Hvad enten de er blevet velsignede med det særlige celestiale millieu eller (som en student siger passer for 65 % af dem) med en utilstrækkelig baggrund domi-

neret af skilsmisser og på grænsen til den rene elendighed, har de denne bekymring, som vinder i styrke.

De tilhører den eneste kirke i verden, som klart anerkender den indre tørst som den mest evige, selve opriindelsen til menneskets fuldendelse. Men det er som at fortælle en lille pige, at Venus fra Milo* er smukkere end hendes kludedukker. Man må igennem visse slags hukommelsestab og febre, for man opnår en bestemt styrke. Men man får langsomt den følelse (et sted mellem 13 og 30-års-alderen), at kærlighed er uadskilleligt forbundet med ægteskab, at et lykkeligt ægteskab er uadskilleligt forbundet med Kristus, og at den mest guddommelige form for ægteskabelig kærlighed er uadskillelig forbundet med børn. En sådan kærlighed glider over i gudsdyrkelse, en gudsdyrkelse, hvorover der ligger et guddommeligt smil, for det er efter Hans vilje.

Denne ungdom omstyrter tendensen til degeneration. Parley P. Pratt forudså det: „Genoprettelsen af disse rene love og vaner er begyndt at forbedre eller forny en slægt. Et helligt og mådeholdent liv; ren moral og leve-måde; tro, håb, kærlighed, glæde, mildhed, ærlighed; intellektuel udvikling, sand tro kundskab; og frem for alt vil den guddommelige Andes funktion frembringe en slægt, som er smukkere i skikkelse og træk, stærkere og kraftigere i bygning, lykkeligere i temperament og natur, mere åndelig, mindre umoralsk og bedre forberedt til et langt liv og gode dage under det jordiske ophold.“ (Key to Theology, Deseret Book Company, 1965, pp. 167-68.)

* Venus fra Milo, græsk statue, sandsynligvis fremstillet mellem år 110 og 88 f.kr.

Truman G. Madsen, leder af The Institute of Mormon Studies ved Brigham Young Universitetet, er for tiden på Harvard Universitetet for et års videregående studier efter doktorgraden.

En opvoksende

De unge i dag er mere ivrige efter at undgå hykleri end de, der gik forud for dem. De ønsker lærere, ledere og voksne, som vil fortælle dem kendsgerningerne, som de var, er og vil blive. De ønsker, at mennesker skal være virkelig ægte, lige så ægte søndag morgen, når de har deres bedste tøj på, som de var lørdag aften.

Måske er denne store vægt på ægthed en kritik af vort bysamfund. Da folk levede deres liv i små landsamfund, var der altid en slags sund ægthed til stede. Man arbejdede sammen, græd sammen over tabet af kære, led skuffelser sammen, bekæmpede sammen tørke og natur og kom virkelig til at kende hinanden. Derfor kunne det næppe lade sig gøre at bedrage dem, der levede i det samme område. Efter at der er begyndt at opstå storbyer, arbejder mænd sjældent sammen med andre medlemmer i grenen. Når folk kun ser hinanden i Kirken, kan der udvikle sig en tendens i dem til at være pretentiøse, til at sige, hvad de tror, at andre ønsker at høre,

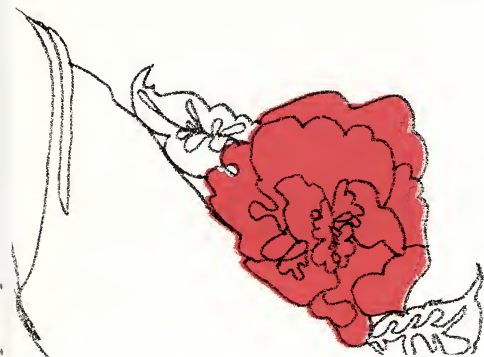
at antage en slags „forlorenhed“. Ungdommen, som synes at mærke dette, er virkelig interesseret i det, som er helt ægte.

Idet de synes at være villige til at tolerere større frihed og meningsforskelle blandt deres ligemænd, er unge i dag parate til at kæmpe for ethvert menneskes ret til at handle for sig selv. Dette er muligvis en af grundene til, at de harnes over autoritet, strenge regler og institutioner, som dikterer dem regler og afgørelser uden at bede dem om at være med til at træffe afgørelserne.

Social og almen retfærdighed tiltrækker vore dages unge som aldrig før. De er interesserede i og lider med dem, som bliver skudt, brændt eller lemlæstede i krige, optøjer og katastrofer. De råber med dem, der lever i slumkvarterer og hvis ånd og evner druknes i en sø af fattigdom. T. V., der viser enhver af livets sider, har hjulpet dem til at danne sig et klart billede af krigens rædsel, katastrofer og hungersnød, hvorimod tidligere ge-

nerationer kun kunne forestille sig den elendighed, som findes i verden. „Dette er måske den bedste generation af unge mennesker, som verden nogensinde har set!“ hører man ofte Kirkens ledere udbrøde. Dygtige unge og fremragende ledere kan sammen arbejde på at opbygge det gengivne Evangelium. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har altid haft en drøm om Zion — et zion, hvor mænd virkelig er ægte, hvor de kender svarene; et zion med almindelig retfærdighed, fred og harmoni; et zion, hvor der ikke vil være nogen rige og fattige; et zion fyldt med hensigt fuldbyrdelse og glæde. Alligevel har vi som et folk aldrig trukket os tilbage fra verden; vi er aktivt gået ind for at forandre den for at være med til at frembringe det zion, som vi længes efter.

Ungdommen i dag ønsker ledere, som vil indstille sig på deres drøm om Zion, og som vil tage stilling til samfundsproblemer, men de ønsker også ledere, som ikke vil dømme dem,

generation

AF KENNETH W. GODFREY*

som er anderledes, for hårdt. De ønsker at høre om og komme ind på livet af minoritetsgrupper, men samtidig gør de modstand mod, at religion kun skal være et socialt evangelium med gode gerninger.

Idet de kan indse nødvendigheden af fuldstændig helligelse og virkelig overbevisning, sætter de pris på, at man af al magt forsøger at udvikle et fællesskab med Jesus Kristus, såvel som at man er interesseret i aktuelle begivenheder. Ungdommen i dag er bekendt med nødvendigheden af sikkerhed og vigtigheden af evige sandheder. Principper som tjeneste, ærlighed, retfærdighed, tro og omvendelse har virkelig betydning i deres liv, og den længes efter lejligheder til at benytte Evangeliet til at hjælpe andre såvel som til at forbedre deres eget forhold til Gud.

En grenspræsident har sagt: „Ungdommen er først mistænksom overfor voksne, som bærer myndighedens kappe. De fleste bliver vrede over f. eks. grenspræsidentens in-

terview. Det tager tid og dyb samtale, før de begynder at føle, at jeg vil lytte længe og med interesse, og at jeg kun vil afsige få domme — og gøre det meget forsigtigt.”

En dygtig leder med en fremragende indsigt skrev: „Ved interviews skal der være mindst tre personer til stede, og en af dem er fra Guddommen. De har tillid til mig, fordi de har tillid til Ham. Og hvis de ikke kender Ham, vil de næppe have tillid til mig.” Derfor føler denne leder, at det er af yderste vigtighed for unge mennesker at opnå et personligt forhold til og fællesskab med Guddommen.

Unge mennesker (ved og) ønsker, at ledere skal gøre indsigelse, når de gør noget forkert. Men sådanne indsigelser skulle ikke komme, før de unge har talt ud, og det skulle ske i et sammenhæng af respekt for hinandens følelser.

De unge trænger til at føle, at lederne forstår dem og bryder sig om dem. Uanset hvor vildt, de handler,

kan man få dem til at opføre sig guddommeligt, hvis man forstår dem. Det er godt at tænke på, at Kristus, da Han vandrede her på jorden, aldrig nogensinde har sagt til noget menneske, at han var så ond, at han ikke kunne omvende sig. Måske er David O. McKay den, der bedst har sammenfattet de egenskaber, som både de unge og lederne skulle være i besiddelse af; han har sagt: „Der er ingen vej til Guds hjerte, som ikke fører igennem menneskets hjerte.”

* Kenneth W. Godfrey, hærrådsmedlem i Tempe (Arizona) stav, er division coordinator for religions-seminarier og -institutter i Arizona og New Mexico.

På disse principper

AF ÆLDSTE MARION D. HANKS,
assistent til De Tolvs Råd og redaktør for Era of Youth

Dette århundredes virkelige kamp er kampen for at hjælpe ungdommen til at finde livets sande hensigt og give den karakterstyrke, og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige går forrest i denne kamp. Kirken benytter en umådelig mængde mennesker, principper og programmer for at hjælpe ungdommen i det svære valg: at vælge og tjene de ting, der har mest betydning.

En amerikansk redaktør skrev for nylig: Mormonerne synes at have et svar på det spørgsmål, som bekymrer ethvert religiøst samfund: „Hvordan holder vi fast på vore unge mennesker? . . . De tager deres tro alvorligt. Og det er måske den endelige hemmelighed ved deres succes i at beholde ungdommen i Kirken.

Hvad ønsker Kirken for de unge, og hvordan hjælper den dem?

Kirken ønsker at hjælpe unge mennesker til at finde den rigdom og helhed og godhed i livet, som er værdigt for Gud vor Fader, Kristus vor Frelser og deres uselviske kærlighed til os.

Hvad er et godt liv?

Kirken lærer ungdommen, at for at leve et godt liv må den stræbe og arbejde hen imod gode egenskaber, mod at udvikle en så høj karakter som muligt. Det er et liv, der balancerer med åndelighed, høje personlige standarder, indøvet og disciplineret mentalitet, fysisk beredskab og velvære, modenhed til at møde vanskeligheder og en sans for ansvarfølelse overfor andre, også omfattende generationer, der endnu ikke er født.

Kirken har styrke at give på alle disse områder og til at danne lederskab, udvikle følsomhed over for smukke

og opløftende ting, påvirke til valg af den rette livsledsager, lykkelige ægteskaber og lykkelige familieforhold, og til at inspirere gode sind til god dømmekraft.

Hvilken risiko er der?

Der er ungdommens egen natur, og der er omstændighederne ved at leve i denne udviklede verden. Keats' sagde i sit forord til Endymion:

„En drengs fantasi er sund, og en moden mands fantasi er sund; men der er et tidsrum ind imellem, hvori der foregår en brydning af sjælen, hvori karakteren er ubestemt . . .”

Denne tid præges på den ene side af opmuntring til ødelæggende urolighed fra uerfarne, uproduktive og vildledte liv, der stiller sig an som kvalificerede kritikere, og på den anden side af berettiget kritik fra forstandige (ofte ungdommelige) kilder, der prøver på at inspirere til højere moral og opførsel. De unge behøver hjælp til at skelne mellem de to veje — til at forkaste den ene og følge den anden. De må udvikle gode egenskaber gennem kloge valg og under god påvirkning.

Hvordan griber Kirken dette vigtige spørgsmål an?

Svaret begynder med *principper*.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige lærer ungdommen korrekte principper, giver den lejlighed til at anvende disse principper i vigtige programmer og vejleder dem på en klog måde gennem interesserede voksne. Den forsøger at fremskaffe en atmosfære, hvori unge mænd og unge kvinder kan udvikle tro, en følelse af at høre til, forpligtelse til at tjene og et atageligt billede af sig

selv, baseret på at elske og blive elsket. Tomhed, ensomhed, ængstelse — vore dages tragiske trio — er under kontrol og kan overvindes, når sande principper er optaget i os og bor i os.

Hvordan lyder disse principper?

GUD LEVER

Ethvert menneske er evigt, et bogstaveligt barn af Gud, som er „åndernes Fader“.² Som åndelige børn af Faderen levede og elskede vi og gjorde valg og var i verden før døden. Fordi vi var aktive på Frelserens side, da der var „kamp i Himmelen“³, blev vi født til verden med en mission og en hensigt. Sammen med Guds andre sønner og døtre kan vi leve evigt og glæde os, hvis vi vælger et liv i evig fremgang ved en skabende tjeneste i Guds kongerige. Man træffer dette valg under sine dødelige erfaringer i troen, lydighed, udholdenhed og kærlighed til Guds bud og befalinger.

Gud er en levende, kærlig og hellig, evig Fader, god og nådig; Han ønsker det bedste for os, stiller kundskab til rådighed for os, giver os prøvelser, værner om vore rettigheder og ansvar til at vælge og kræver, at vi lever op til vore valg. Han sendte os en Frelser til at klæde retfærdighed med mild nåde og gøre omvendelse mulig og tilgivelse sikker.

LIVET ER EVIGT, BETYDNINGSFULDT

Livet er evigt; dødeligt liv er betydningsfuldt og har en hensigt. Identitet og personlighed vedvarer. Det, vi opnår åndeligt og forstandsmæssigt, tager vi med os gennem døden ind i evigheden. Livet er en skole, ikke en legeplads eller en turnering eller en prøve på vore evner til at vinde materielle goder. Vi er her for at søge, at bede, at banke på, at lære tro, at lære lydighed, at lære at vandre med Anden. Tilbedelse er lig med Gud; bøn er en vej til at holde sig i forbindelse med Ham.

KRISTUS OG MENNESKET

Guddommens „gerning og herlighed“ er at „tilvejebringe uuddelighed og evigt liv for mennesket“⁴. Frelse er en belønning, vi når gennem en dør med dobbelt lås: Kristus har drejet nøglen — Han står ved døren og banker; den anden nøgle sidder indeni vore hjertes og må drejes af os, når vi åbner for Ham og går den vej, som Han har vist os. Vor herlighed ligger i vor evne til at holde Hans befalinger.

TIENDE, FASTE

Alt, hvad vi har, er givet os af Gud. Tiende og lignende, som vi giver til Kirken, er noget, vi tilbagebetaler til Ham. Han lærer os også, at vi skal give af os selv. Vi faster og beder om tro til at forstå, at udføre noget, at være afholdende, at holde ud. Tiende er et åndeligt princip. Mormoner lærer i deres barndom at betale tiende af alt, hvad de tjener.

TJENESTE

Gud elsker os og siger, at vi skal elske Ham og vor næste. Men Han er ikke tilfreds med tomme ord eller synsbedrag. Abstrakt kærlighed betyder ingenting. Gud skal have noget til gengæld for den kærlighed, som Han giver os. Han beder os om at være hellige, uselviske, ædle. Frelseren er vort mål, Samaritaneren det eksempel, Han har vist os. Unge mennesker i Kirken har mange gange lejlighed til at tjene.

TILGIVELSE

Der er glæde i himlen, når en omstrejfer vender hjem, når en synder omvender sig; der bør også være glæde på jorden blandt de, der vil følge Herren — ikke dom, ikke kritik, ikke fordømmelse, ikke afvisning eller hån eller foragt, men glæde over den fortabte, der vender tilbage.

AFTALER OG ÆGTESKAB

Ligesom Gud og mennesker og kærligheden er ægteskabets evigt og ligeledes familien. Man må tænke på dette, når man træffer aftaler, og være sig denne sandhed bevidst, når man tænker på at gifte sig. Evigt ægteskab er det naturlige produkt af to, der lever i kærlighed og frembringer en rig høst; det er Guds ægteskabslov. Unge mormoner gifter sig i et tempel „for tid og al evighed“.

MYNDIGHED

Gud har givet sin myndighed til dem, som Han vælger og ordinerer på sin bestemte måde. Det er ikke noget, som man automatisk opnår, når man „vælger“ Ham, for Han har sagt: „Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og ordineret jer“⁵. Almindelige mænd i almindelige stillinger, kaldet og bemyndiget af Gud, kan tjene Ham som Hans udvalgte tjenere. Unge mænd i vor Kirke får, når de er tolv år gamle, overdraget Præstedømmets myndighed, der kvalificerer dem til de lederstillinger og den hellige tjeneste, der svarer til deres alder og erfaring.

Alle disse principper og mange flere har Gud åbenbaret til menneskene gennem sine hellige profeter i hver udde-
ling, indbefattet vor egen. Hans religion har magt til at „befri den åndelige styrke“, der findes inden i unge mormoner. De er Guds sande børn.

MISSIONÆRARBEJDE

Ungdommen i vor Kirke er også en broder eller søster til alle andre mennesker. De bør have så megen ansvarsfølelse, at de vil dele det, som er sandt og godt, med dem. De forpligter sig til at opfylde dette ansvar ved at hellige to år af deres liv til en fuldtidsmission i et angivet område nær hjemmet eller i et fremmed land. Denne mission betaler de selv, eller de får måske hjælp fra deres familie eller andre.

FYSISK DUELIGHED

Fysisk sundhed og velbefindende er af væsentlig betydning gennem hele livet, og unge mormoner lærer allerede som børn at beskytte og styrke deres legemer. De gør dette, fordi de tror, at legemet er en del af den evige sjæl: „Ånden og legemet er menneskets sjæl.“⁶ I praksis følger de et sundhedsprogram kendt som Visdomsordet, givet i en åbenbaring fra Herren til Profeten Joseph Smith i 1833. I det råder Herren os til afholdenhed i brugen af alkohol, tobak og andre skadelige stoffer, og hvis vi overholder det, lover Han os både fysiske og åndelige velsignelser.

De opmuntres til hårdt, ærligt arbejde i Kirken, på dens grund, i en velfærdsbygning, på en gård eller en fabrik, hvis produkter går til de trængende.

Sportsaktiviteter og mange forskellige slags organiseret atletik opmuntres og støttes af Kirken, og ligeledes lejrture og dans og andre sunde fornøjelser. En eller anden har kaldt det „åndelige fornøjelser“ — fysiske og kulturelle aktiviteter, som Kirken har indflydelse på, og som er efter dens standarder, under ledelse af kvalificerede ledere.

Unge mormoner lærer at svare med hengivenhed og mod, når deres land kalder. Det, som blev sagt til Ammons folks tapre unge sønner for 2000 år siden, er en vejledning for unge mormoner i vore dage: „Og det var alle unge mænd, og de var overmåde stærke og virksomme, tapre og modige; men det var ikke alt — det var mænd, der til enhver tid var pålidelige i alt, hvad der blev dem betroet.“ (Alma 53:20.)

MORAL

Med en ansvarsbevidsthed, religiøs holdning mod livet, andre, legemet, ægteskab og familien, er unge medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med til at højne de moralske standarder. De bliver rådet til at leve et rent og sundt liv. Enhver aldersgruppe i Kirkens organisationer undervises i kyskhed, trofasthed og loyalitet. Selv små børn får til opgave at huske trosartiklerne, som omfatter:

„Vi tror, at vi bør være ærlige, sanddru, kyske, velgørende, dydige, oprigtige og gøre godt mod alle... Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.“

UDDANNELSE

Fra skrifterne lærer unge mormoner, at „Guds herlighed er intelligens“, at de skal „søge lærdom... ved studium og også ved tro“, og at „Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen“.

„Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelene i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv.“ (L&P 130:18-19.) Unge mennesker må bestandig ansøges til at uddanne sig, opdrage, rense og skærpe deres ånd. Kirken opretter skoler på forskellige niveauer i forskellige lande, indbefattende colleges, handelsskoler og universiteter. Mange steder i verden har

BØRNENES SIDER

Følg lederen

AF HAZEL SWANSON

Francois og Jean skyndte sig at spise deres morgenmad i det sollyse køkken i deres bondegård i provinserne Landes. Far havde sagt, at de måtte komme med ham til byen, hvis de blev færdige med deres huslige arbejde, før de tog af sted.

„Du kan fodre Contrelle,“ sagde Francois på ti år til sin otte år gamle broder, Jean. „Jeg vil passe hønsene og gæssene og hente vand til mor.“

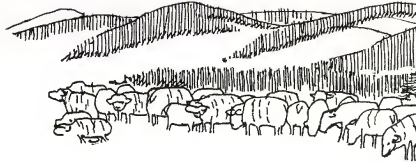
Netop da gik far ind ad den lave køkkendør sammen med onkel Jacques. „Drenge, onkel Jacques trænger til at komme til byen sammen med mig, og han har brug for jer til at passe sine får nu til morgen. Si-

den den sidste storm har den laveste eng været ligesom en sump igen. Onkel Jacques har ikke lyst til at miste nogle får i sumpen, som han gjorde sidste år.“

Francois følte sig stærkt skuffet, men Jean syntes at være glad nok.

„Sæt ikke sådan et ansigt op, Francois,“ sagde Jean muntert, „Det giver os en chance for at øve os på vore stylvter til løbet på festdagen.“

Francois prøvede på ikke at vise sin skuffelse, men han lod aldrig til at kunne være så sorgløs som Jean. Jean lignede mere sin mor. Mor sagde altid, at enhver skuffelse indebar noget godt, men Francois kunne ikke

forstå, hvordan det kunne lade sig gøre.

Efter deres husarbejde tog drengene deres stylder ud. De var lavet af 1,65 m lange lægter med en fodhviler omkring tre fod fra jorden. Et læderbind var anbragt oven over fodhvileren, så det kunne bindes rundt omkring deres lægge.

Engang havde alle mænd og hyrder i deres provins, Landes (Frankrig) gået med sådanne stylder. Engang havde hele Landes været sumpet område, men kloge landmænd, som ønskede at opdyrke deres landområder fra vild sø og fygende sandbanker, havde plantet tusinder af fyrretræer og drænet sumpene. Nu var Landes en frugbar landsdel, men når de stærke regnskyl kom, blev mange af de lavtliggende enge stadigvæk livsfarligt opblødte, og de blev en fare for dyr, som færdedes der.

„Jeg vil løbe om kap med dig til engen,“ råbte Jean og begyndte at gå

på sine stylder, som om han var en slags stork.

For en tid holdt de to drenge opmærksomt øje med hjorden, men så råbte Jean: „Lad os tage et øvelsesløb. Jeg vil løbe om kap med dig til fyrretræerne på engens nordlige højdedrag.“

Francois tog et overblik over fårene. Hjorden syntes at være meget fredelig og stille, som om den bød stilheden efter de sidste dages storm velkommen.

„I orden,“ samtykkede Francois. „Jeg giver dig tyve skridts forspring.“

„Godt,“ råbte Jean glad og startede i lange, hoppende spring.

Der var nogen afstand til højdedraget med fyrretræerne, og Francois opdagede, at det var vanskeligt for ham at indhente sin yngre broder. Selv om engen var godt drænet, havde regnen været så stærk, at undergrunden var temmelig blød.

Jean havde mistet pusten, da de be-

gav sig på tilbageturen. Pludselig råbte han: „Francois — se! Fårene!” Francois kunne næppe tro sine egne øjne. Leder-fåret var på vej til den nederste eng, og resten af hjorden fulgte det. Hvis de ikke skyndte sig, ville alle fårene følge deres leder lige ud i sumpen.

Inden drængene nåede tilbage, havde adskillige af fårene fulgt deres leder direkte ud i sumpen. Alt imedens de kæmpede og brægede, sank fårene dybere og dybere ned i mudderet.

„Hurtigt, Jean. Derover. Led den gruppe i en anden retning. Uden at se efter, om broderen fulgte hans instrukser, tog Francois selv lange skridt i den anden retning. Han klappe i hænderne og skreg op. Ca. fyrrer af fårene, der blev skræmte af hans råb, vendte sig bort fra deres leder og klatrede op på sikker grund. Først da så han sig omkring for at se, om hans broder havde haft held med sig. Det var også lykkedes for Jean at få omkring tredive får til at vende tilbage.

Francois talte hurtigt fårene. Tolv, inklusiv deres leder, sad fast i hængedyndet. Francois prøvede at bevare roen. En fårehyrde har en betroet stilling. Han må ikke miste et eneste af fårene. Men hvad kunne han gøre? Så fattede han, at han stadig gik på stylder. Med dem kunne han gå ud i sumpen og trække fårene op et for et.

„Jean-tag resten af fårene op til højdedraget ved fyrretræerne.”

„Men de andre?” Jean stemme skælvede, for det rædselsvækkende syn af de får, der var i fare, ramte hans bløde hjerte.

„Gør som jeg siger,” sagde Francois. Hurtigt vendte han om og be-

gyndte at spankulere ud i sumpen. Hans stylder sank dybt ned i mudderet, efterhånden som han kom længere og længere ud, men han selv var i sikkerhed ovenover. Da han nåede leder-fåret, bøjede han sig for at vriste det løs af mudderet og opdagede, at stylerne ikke tillod ham at bøje sig dybt nok. Han måtte tage stylerne af. Han bøjede sig for at løse bindingerne om læggen, men den højre stylte skred i mudderet og fik ham til at tumle på hovedet i sumpen. Afsindigt rystede han mudder af sit ansigt og rykkede i sine bindinger. Befriet fra stylerne, som lå ligesom to brædder på sumpens overflade, fandt han ud af, at han kun sank knædybt i mudderet. Men hvad der var knædybt for ham, kunne blive katastrofalt for de sprælende får.

„Francois, Francois. Lad mig hjælpe dig. Resten er i sikkerhed.” Jean stod ved sumpens bred. Han havde stadig stylder på. Pludselig fik Francois en idé.

„Tag dine stylder af og tag mine også,” kaldte Francois, da han bøjede sig forover og kastede de to brædder til sin broder. „Bind nu de fire stylder sammen. Se, hvordan mine stylder kan ligge på overfladen af mudderet. Vi kan lave en tømmerflåde og så vil jeg skubbe fårene op på den.”

Leder-fåret strittede imod og brægede, da Francois til slut prøvede at skubbe det op på den improviserede tømmerflåde. Men da det en gang var trukket op fra mudderets sugen, løb fåret først forsigtigt, som om det vidste, det var i sikkerhed, hen over stylerne, som om det var en bro.

„Godt —” sagde Jean. „Se, de an-

dre har også lyst til at komme nu. Skynd dig, jeg fanger dem, efterhånden som de kommer."

Til sidst havde alle fårene gjort turen. Francois' hænder var iskolde og belagt med mudder, da han til slut gik ud af sumpen. Han troede aldrig, han nogensinde havde været så træt i sit liv. Men fårene var i sikkerhed. De to drenge sad på den græsbevoksede skråning og var ved at rense deres stylder med sumpgræs så godt, som de kunne, da deres far og onkel Jacques kom med lange skridt tværs over engen.

„Hvad i alverden har I lavet?" udbrød onkel Jaques.

I et jag forklarede Jean, hvad der var sket. Selvom Jean var yngre, var han meget bedre til at forklare noget end Francois.

„Og vi har slet ikke beskadiget vore stylder, far," sagde Jean. „Se, vi har gjort dem rene, så de er næsten lige så gode som nye."

Far og onkel Jacques lo. „Stylerne ser ud ligesom nye nu," sagde onkel Jacques, „men vent til jeres mor ser, hvor tilsølede I to er, og fårene." Onkel Jacques rystede på hovedet.

„Der vil blive et godt eftermiddagsarbejde for drengene," sagde far. Han lød barsk, men hans øjne blinke. „De kan rengøre fårene, før

Tordenvejre

En sandfærdig historie, fortalt AF LUCILE C. READING. for 1969 af The Children's Friend.

Den vældige tordensky bølgede frem ovre fra sydvest. Rachel iagttog den og skælvede, da hun så det fjerne lyn og hørte den dumpe rumlen af torden. Hun var alene, og hun var bange. Rachel vidste, at hendes store søskende og måske også hendes moder ville have været nervøse, hvis de havde været hjemme, men selv en noget frygtagtig familie ville dog være til nogen trøst, tænkte hun. Hun ventede ikke nogen af dem hjem før om

---

de vasker sig selv, som gode fårehyrder gør."

Far klappede Jeans hoved, og lagde en arm om Francois' skulder. „Selv om du var ligegyldig, blev du og udkastede en plan," sagde far. „Det er den måde, man lærer på — ved at blive og ikke løbe bort, når man er stillet overfor vanskeligheder."

Løbe bort fra får i vanskeligheder? Det kunne Francois aldrig gøre. Han vidste ikke nøjagtigt, hvad hans far mente. Måske havde det noget at gøre med hans følelser, da de gik hjem til bondehuset. Selv om han bar sine stylder over skuldrene, følte hans sig meget stor. Det var en varm, glødende følelse, som han aldrig helt havde følt før. Det var — åh — en dejlig, boblende følelse i hans indre, som fik ham til at føle sig lykkelig. Det var rimeligvis den følelse, mor og Jean havde meget af tiden, sommetider uden grund i det hele taget. Det var en meget god følelse.

---

flere timer og igen ønskede hun, at hun var taget med dem. Hvorfor var hun dog blevet hjemme bare for at læse en bog færdig?

Mest af alt tænkte Rachel på sin fader, medens hun ængsteligt iagttog de sorte skyer, der hurtigt bevægede sig fremad mod hendes egn. Hun havde ofte undret sig over, at han altid satte sig ude på fortrappen, når det var tordenvejre. Flere gange havde han bedt hende eller nogen anden af familien om at komme ud og holde ham med selskab — men hun havde altid været alt for bange for at gå udenfor, og hun regnede med, at det havde hendes søskende og hendes moder også været.

En stærk blæst begyndte at bøje træerne. Hun sprang op, da hun hørte, at et vindue ovenpå slog i med et brag. De første store regndråber plaskede ned, netop som hendes fader drejede ind ad indkørslen, sprang ud og i fuld fart løb ind i huset. Rachels hjerte næsten strømmede over af kærlighed til faderen, da han forklarede: „Jeg tænkte, det var bedst, jeg skyndte mig hjem og så til dig. Hvad med en billet på 1. række til en enestående forestilling i aften?"

Hun fulgte med ham ud på verandaen, hvor han stillede to stole tæt ved siden af hinanden, rakte sin hånd ud og tog en af hendes skælvende hænder i sin og gav den et tryk. „Hvor er alt dette dog smukt," sagde han sagte, „det er naturens fyrværkeri. Forstår du: at være

bange kan aldrig standse et tordenvejr, men at betragte dets skønhed og majestæt kan give en forunderlig og betagende følelse af glæde — og en dyb følelse af taknemmelighed for at høre til i så vidunderlig en verden. Hvor mister folk dog meget i livet, når de anvender tiden til at være bange.”

Da Rachel hørte disse rolige ord fra faderen, så hun op og lod øjnene følge himmelen tværs over, medens

det ene lyn fulgte det andet og samtidig en næsten konstant torden rumlede og bragede omkring dem. I de 10 år, hun havde levet, havde hun aldrig virkelig set et tordenvejr, men hun syntes, det var smukt.

Og i det øjeblik, medens faderen holdt hendes hånd fast i sin, besluttede Rachel, at hun hele livet igennem ville glæde sig over den skønhed, der er i verden, og hun ville prøve at være modig — også i tordenvejr.

Kirken seminarier i nærheden af skolerne, som de studerende kan gå på, før de begynder deres almindelige skoledag, eller når de har afsluttet deres uddannelse, og i forbindelse med universiteter og colleges er der religionsinstitutioner, som alle er bestemt til at opmuntre til timelige lærdomme og til at få de unge til at balancere med den åndelige og moralske uddannelse, som er nødvendige for hele livet.

En sund sjæl vil opnå høje standarder i tanker og bevæge sig mod høje standarder i livet.

GLÆDE

Mormoner tror, at „mennesket er til for at kunne nyde glæde“, og at sand glæde er et produkt af at leve på en sådan måde, at man kan tillade sig at have et acceptabelt billede af sig selv, baseret på en god samvittighed og selvbedømmelse. Den kommer ikke ved, at man laver optøjer eller ødelægger noget, eller ved ejendommeligt påklædning, hårlængde eller opførsel. Forholdet til familie og venner og andre må være sundt og udviklende, hvis man vil have glæde i livet, og man må have fillid til Gud og voksende tiltro til Hans nærhed. De unge i Kirken lærer, at de bør vise venlighed og ægte interesse mod alle mennesker uanset deres herkomst, position eller ydre. De ansøres til borger- og samfundstjeneste; stats- og samfundsarbejde anses for at være ærlige og ønskværdige beskæftigelser.

Det er særlig vigtigt for Kirkens medlemmer at være nært knyttet til deres familier. Religionen er familiens centrum. Der holdes regelmæssige familiehjemmefestener, familiebøn, man går i Kirke sammen og arbejder for den; familiehøjtideligheder, ferier og arbejde er de almindelige anerkendte idealer. Forældre er mere interesserede i at lede deres børn mod lykkelige forhold og oplevelser end at opmuntre dem til at stræbe efter materielle goder, selv om der også lægges vægt på uddannelse og kvalifikationer i det arbejde, man har valgt.

LEDELSE

Vi lærer at gøre en ting ved at forsøge at gøre den, og unge mormoner har mange rige lejligheder til at forsøge på at gøre noget. Der er ingen professionel gejstlighed, så arbejdet må udføres af medlemmerne. Unge mennesker i Kirken taler hyppigt, rådfører sig med lederne, organiserer og planlægger og leder aktiviteter, underviser, synger og udfører noget. De deltager i musikfestivaler og skuespil. De leder møder og er funktionærer i organisationer. Denne uddannelse og disse erfaringer

frembringer ledere af ekstraordinær kvalitet og sætter Kirken i stand til at fungere effektivt på alle områder.

Fordi de er blevet undervist i de rigtige principper, er unge mormoner, som opholder sig borte fra hjemmet på skoler, mission, på grund af arbejde og ved militæret i stand til at lede sig selv og holde sig nær til Herren og Kirken.

På disse og andre principper er der lagt programmer for Kirkens ungdom. I Jesu Kristi Evangeliums principper er den styrke, som omkranser og giver mening til det, som gøres for at holde unge mennesker nær til Kirken.

„Ligesom Gud og mennesket og kærligheden er ægte-skabet evigt, og det er familien også. Når man træffer aftaler og stævnmøder, må man være sig denne sandhed bevidst.“

1 Keats, John – Engelsk digter, f. London d. 31. okt. 1795; døde i Rom d. 23. februar 1821.

2 Se Hebr. 12:9.

3 Se Apenb. 12:7.

4 Moses 1:39.

5 Johs. 15:16.

6 L&P 88:15.

Prioriteter

AF REED H. BRADFORD

Vort samfund idag er indviklet og krævende. Det er stærkt differentieret — det giver os gunstige lejligheder til at blive engageret i mange forskellige slags grupper og aktiviteter. Dets udviklede beskaffenhed *kanne* betyde en chance for berigelse af vort liv. Det er derfor nogle mennesker foretrækker at bo i byen fremfor i landlige områder. De føler, at organisationernes mangfoldighed tilvejebringer større muligheder for at vinde personlig erfaring og vækst.

Men et sådant samfund stiller også sine medlemmer overfor en betydningsfuld udfordring. Den omfattende udstrækning af samfundets differentiering betyder, at det enkelte menneske ikke kan tage del i alle de grupper og aktiviteter, som er til rådighed for det. Man må så stille spørgsmålet: Hvilke mål skal man lægge vægt på? Hvilke organisationer er af størst vigtighed? Disse spørgsmål er relevante, fordi vi må erkende, at vor tid, energi og evner er begrænsede.

Der er også en anden fundamental udfordring. Hvis vi gik ud fra, at det var muligt at være deltager i alle grupper i et samfund, betyder det ikke, at vi skulle være det. Nogle organisationer og aktiviteter bidrager ikke til fremskridt mod vort mål. Det er således nødvendigt for enhver af os at fastsætte prioriteter.

Fundamentale ledestjerner

Fundamentale ledestjerner kan hjælpe os til at træffe bestemte afgørelser med hensyn til vore prioriteter. Lad os betragte følgende: Jesus havde afsluttet sin jordiske mission og skulle snart korsfæstes. Da Han var ved at bede til sin himmelske Fader og vurdere formålet med alt det, som Han havde gjort, sagde Han:

Hellige dem ved sandheden . . . Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden . . . Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være eet, ligesom vi skal være eet, jeg i dem og du i mig for at de må være fuldkomne eet, så verden kan forstå, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig. Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, . . . (Johs. 17:17, 19, 22-24.)

For mig ser det ud, som om Frelseren sagde: „Hvis de kan blive ligesom vi, så vil de kende den glæde, som vi kender, og de vil besidde den retfærdige magt, som vi besidder. Så vil de have den samme fintfølende bekymring for hinanden, som vi har for alle andre. Så vil de

give hinanden af deres gaver og evner. De vil berige hindandens erfaringer her på jorden. Sammen vil de blive mere fuldkomne, end de kunne alene. I sidste instans vil de blive værdige til at bo i vor nærhed.“

Hvordan kunne vi have et mere inspirerende mål? For at opnå dette evige liv sammen med Faderen og Sønnen, må enhver af os gøre to vigtige ting: For det første må enhver af os påtage os en personlig forpligtelse, et løfte til os selv og til Herren, at vi vil arbejde imod dette mål ved lydighed mod Evangeliets love og ordinanser. For det andet, efter at vi har påtaget os denne forpligtelse, må vi fortsætte med at studere Guds ord. For nylig spurgte forfatteren til denne artikel adskillige hundrede medlemmer af Kirken, hvor mange af dem der havde læst alle standardværkerne — Det gamle Testamente, Det nye Testamente, Lære og Pagter, Mormons Bog og Den kostelige Perle. Kun 13 % havde læst Det gamle Testamente, og den skrift, som det største antal havde læst (49 %), var Mormons Bog. En forpligtelse til at studere Hans principper „med rigtig hensigt“ ville betyde en opfyldelse af Hans løfte: „Thi de trofaste skal han give linie på linie og bud på bud . . .“ (Lære og Pagter 98:12.) At modtage lys og forstand fra Herren bringer fred, sikkerhed og glæde.

Bestemte anvendelser

Det er i vort daglige liv, at vi viser vor forståelse af at prioritere. En elev kan snyde til eksamen, og med mindre han bliver opdaget, vil han sandsynligvis få en større eksamen. Men hans sjæls renhed og vor Herres tillid til ham er af uendelig meget større vigtighed end en høj grad på et eksamenspapir.

Et ungt menneske kan „tage et trip“ med et af de utalige narkotiske midler, der er til rådighed nu om dage, men hvis dette unge menneske behandler sit legeme som et tempel for en guddommelig ånd, vil det give en tilfredshed, som er mere intensiv, omfattende og varig, end et hvilken som helst „trip“ ind i fantasien ved hjælp af narkotiske midler.

Hvis penge tilvejebringes og bruges på den rigtige måde, kan de være et vigtigt middel til at opnå mange lovlige objekter. Men hvis penge er hensigten med ens stræben, bliver de „roden“ til alt ondt, som Paulus sagde. (Se 1. Tim 6:10.) „Kærlighed til penge“ kan få et menneske til at behandle andre dårligt eller få det til at fejle med

hensyn til at nå mere vigtige mål, som følgende fortælling lader formode:

Pahom og Djævelen¹

I sin fortælling „Hvor meget land behøver en mand?“ fortæller Tolstoy om en mand, som sagde, at hvis han havde masser af land „ville han ikke frygte djævelen selv.“ „Helt i orden,“ tænkte djævelen. „Vi vil have en kamp. Jeg vil give dig land nok, og ved hjælp af det land vil jeg få dig i min magt.“

En dag modtog manden, Pahom, hvad der for ham syntes at være et fantastisk tilbud om at få de enorme landområder, som hans sjæl længtes så inderligt efter. En høvding tilbød at sælge ham landet til en pris af et tusinde rubler om dagen. Pahom kunne ikke forstå det.

„Om dagen? Hvad er det for et målesystem? Hvor mange hektar kan det blive til?“

„Vi ved ikke, hvordan vi skal regne det ud“, sagde høvdingen. „Vi sælger det dag for dag. Lige så meget, som du kan gå rundt om til fods på en dag, er dit, og prisen er et tusinde rubler om dagen.“

Pahom var overrasket.

„Men på en dag kan man gå rundt om et stort landområde,“ sagde han.

Høvdingen lo.

„Det skal blive dit“, sagde han. „Men der er een betingelse: Hvis du ikke vender tilbage samme dag til det sted, du startede fra, har du mistet dine penge...“

Pahom var henrykt. Det blev bestemt, at han skulle starte tidligt næste morgen...

„Sikken kæmpestrækning jeg vil afmærke,“ tænkte han. „Jeg kan let gå 56 km på en dag... Han lå vågen hele natten og blundede kun lidt lige før dag gry.“

Den dag mødte han høvdingen på det aftalte sted, og efter at have betalt et tusinde rubler startede han. Han begyndte snart at gå meget hurtigt, men efter nogle timers forløb blev han træt. Det var en varm dag. Han syntes, det var umuligt at hvile ordentligt, for som han sagde til sig selv: „En time at lide, et helt liv at leve.“ Han var ved at gå rundt om et firkantet stykke land. Efter at have gået i en retning i lang tid, vildste han, at han skulle dreje og gå til venstre for at nå tilbage til tiden.

Men så så han et usædvanlig rigt stykke land. „Det ville være en skam at lade det ligge,“ sagde han til sig selv, og så fortsatte han i samme retning, indtil han havde indesluttet dette særlige stykke land. Pludselig så han

på solen og forstod, at den var ved at gå hurtigt ned. „Hvad skal jeg gøre... har jeg været for begærlig?“ ... Han begyndte at løbe direkte mod startstedet. Hans bryst arbejdede som en smeds blæsebælg, hans hjerte slog ligesom en hammer, og hans ben gav efter, som om de ikke tilhørte ham. Han var grebet af rædsel og frygt for, at han skulle dø af overanstrengelse. Han opbød den sidste rest af sin styrke. Han nåede startstedet, hvor høvdingen og andre ventede, lige før solen gik ned. Men lige i det øjeblik gav hans ben efter, og han faldt forover.

„Åh, det er en fin fyr,“ udbrød høvdingen. „Han har vundet meget land.“

Pahoms tjener kom løbende til og prøvede på at rejse ham op, men han så, at blodet flød ud af munden på ham. Pahom var død...

Hans tjener samlede spaden op og gravede en grav, der var lang nok til, at Pahom kunne ligge i den, og begravede ham deri. Land fra hans hovede til hans hæl var alt, hvad han behøvede.

Herren sagde:

„... Thi se, dyrene på marken og fuglene i luften og det, som kommer op af jorden, er bestemt til menneskets brug til føde og klæder, og for at han kan have nok.“ (Lære og Pagter 49:19.)

Et hjem, som på passende måde sørger for at dække sit behov, er et eksempel på en lovlig besiddelse. Men ens børns behov og lykke skulle gå forud for materielle besiddelser, som hustruen i denne fortælling lærte.

Det syngende hus²

Jeg bandt servietten rundt om Sørenes hals og anbragte ham foran hans glas med appelsin juice, hans corn-flakes og hans store glas skummende mælk. Efter min mening hørte jeg til de fremragende mødre, som tager deres børn op til den lyse dag på den anerkendte måde. Søren spiste det hele lydigt og lod sig så gilde ned fra sin stol.

„Må jeg nu gå over til Christian, mor?“ spurgte han.

„Men Søren,“ protesterede jeg, „du var derovre i går og i forgårs. Hvorfor kan du ikke få Christian til at komme herover idag?“

„Åh, det ville han ikke bryde sig om.“ Sørenes læber skælvede til trods for hans seks års manddom. „Må jeg ikke nok, mor?“

„Hvorfor kan du bedre lide Christians hjem end dit eget, søn?“ fortsatte jeg. Pludselig kom jeg i tanke om, at Søren og alle hans kammerater altid ønskede at komme over til Christians hjem.

„Hvorfor,“ udbrød han stammende, „det er fordi — det er fordi Christians hjem er et syngende hus.“

„Et syngende hus?“ spurgte jeg. „Hvad mener du dog med det?“

„Jo,“ Søren fandt det svært at forklare, „Christians mor nyrner, når hun syr, og Annie i køkkenet, hun synger, når hun laver mad, og Christians far fløjter altid, når han kommer hjem.“ Søren standsede op et øjeblik og tilføjede: „Deres gardiner er trukket helt fra, og der er blomster i vinduerne. Alle drengene kan lide Christians hus, mor.“

„Du må gerne gå, søn,“ sagde jeg hurtigt. Jeg ville gerne have ham af vejen, så jeg kunne tænke.

Jeg så mig omkring i mit hus. Alle og enhver fortalte mig, hvor yndigt det var. Der var orientalske tæpper. Vi havde købt dem på afbetaling. Det var derfor, der ikke var nogen Annie i køkkenet her. Vi havde også de overpolstrede møbler og vognen på afbetaling. Måske var det derfor, Sørenes far ikke fløjtede, når han kom hjem?

Bort med de uvæsentlige ting

Jeg tog min hat på og gik over til Christians hjem, selvom klokken var ti, og det var lørdag morgen. Det slog mig, at fru Frandsen ikke ville bryde sig om at blive forstyrret midt om formiddagen, men hun syntes ikke at have travlt. Hun mødte mig i døren med et tørklæde om hovedet.

„Kom indenfor. Jeg er lige blevet færdig med dagligstuen. Nej, De forstyrrer mig virkelig ikke. Jeg vil lige tage dette hovedtørklæde af og se ordentlig ud.“

Imedens jeg ventede, så jeg mig omkring. Tæpperne var næsten luvslidte. Gardinerne, prikkede mols med flæser, var hæftet op, møblerne, gamle og skrammede, var frisket op med ny cretonne. På et bord med en lysedug lå nogle gamle ugeblade. I vinduet hang der kurve med efu og den evige jøde, medens en fugl slog triller fra sit bur, som hang i solskinet. Det virkede hjemligt.

Køkkendøren stod åben, og jeg så Ole, det mindste barn, sidde på det rene linoleum, medens han betragtede Annie, som var ved at forme kanten på en æblepie. Hun sang...

Fru Frandsen kom smilende ind. „Nå“, spurgte hun, „hvad har De så på hjertet? For jeg ved, De er kommet for et eller andet. De plejer jo at have så travlt.“

„Ja“, sagde jeg brysk, „Jeg kommer for at se, hvordan et syngende hus ser ud.“

Fru Frandsen så forbløffet ud, „Hvad for noget, hvad mener De?“

„Søren siger, han elsker at komme her, fordi De har et syngende hus. Jeg begynder at kunne se, hvad han mener med det.“

„Sikke dog en vidunderlig kompliment,“ fru Frandsen rødmuede. „Men naturligvis kan mit hjem ikke sammenlignes med Deres. Alle og enhver siger, De har det yndigste hjem i byen.“

„Men det er ikke et syngende hus,“ indvendte jeg. „... Fortæl mig, hvordan man får sådan en.“

„Ja,“ smilede fru Frandsen, „hvis De virkelig ønsker at vide det. Ser De, John laver ikke så meget. Jeg tror ikke, han nogensinde vil gøre det. Han er ikke den type. Vi er nødt til at skære ned nogle steder, og vi besluttede at gøre det med de uvæsentlige ting. Jeg er ikke noget særlig stærkt menneske, og da vi fik Ole, kom vi til det resultat, at Annie var uudværlig, hvis børnene skulle have en kærlig mor. Så er der bøgerne, bladene og musikken... ,altsammen noget, som børnene kan bevare i deres eget indre. Det berøres ikke af ild eller andre uheld, så vi var enige om, at disse ting var væsentlige. En god sund føde er naturligvis en anden vigtig ting... Børnenes tøj er meget enkelt... , men når alle disse ting er betalt, ser der ikke ud til at være meget tilbage til

tæpper og møbler... Vi stifter ikke gæld, hvis vi kan undgå det... Alligevel er vi lykkelige," sluttede hun.

„Ja så," sagde jeg tankefuldt. Jeg kikkede over på Ole og Søren i hjørnet. Det havde lavet et tog af tændstikæsker og var ved at læsse del med hvedekorn. De spillede en hel del af det.

Jeg gik hjem. Mine orientalske tæpper så falmende ud. Jeg rev mine gardiner til side, men lyset var dæmpet, som kom det igennem silkedraperierne... Mit hus var ikke et syngende hus. Jeg besluttede at få det til at synges.

1 Tolstoy, Leo – Russisk romanforfatter, moralfilosof og social reformator. Levede 1828–1910.

2 „Det syngende Hus", af May Morgan Potter, genoptrykt fra Child Welfare, Wyoming State Department of Education, Cheyenne, Wyoming. Benyttet med tilladelse.

RICHARD L. EVANS

Hvis vi ikke har standarder

Der findes et enkelt ligefremt emne, som vi gerne vil ty til, nemlig: dyd, ære, renhed, det at leve et rent og ærligt liv. Det har noget at gøre med standarder, moral, lov og endog det, som vi kalder for befalinger. Til trods for at nogle er tilbøjelige til at bagatellisere dem, er de vigtige for at kunne leve et godt og lykkeligt liv. Ingen har nogensinde erfaret anderledes, og folks personlige elendighed og nedværdigelse og de umoralske, fordærvede kulturers fald giver flere beviser, end hvem som helst med rimelighed kunne ønske. Dette emne har et andet aspekt, og det er: Hvis vi ingen standarder har, ved vi ikke, hvordan vi skal leve livet. Hvis vi ingen standarder har, ved vi ikke, hvordan vi skal dømmes eller vælge eller udmåle. Hvis vi ikke har nogen standarder, love eller principper, ved vi ikke, hvad der er acceptabelt eller ej, og så skejer vi ud og går altid i uvished, hvad os selv angår. Vi ved ikke, hvad eller hvor vi er, eller hvad vi burde være, eller hvad der forventes af os for at leve rigtigt. Hvordan kan vi forvente, at en generation skal vokse op til lykkelige, stabile og solide, faste ledede og bestemte mennesker, hvis vi ingen standarder giver

dem til at tage bestik af? Hvis vi eengang bryder eller borteliminerer nogen standard eller noget princip, nogen grænse eller ledestjerne i livet — hvis vi en gang lader hånt om stjerne, kompasset eller de faste punkter — har vi efterladt os selv uden midler til at vide, hvor vi er, eller hvor vi går hen. Og hvis vi ved vor vildledelse eller mangel på ledelse lader en generation af unge mennesker skeje ud eller opmuntrer dem til det, har vi sat grundlaget for godhed og lykke eller fred og formål over styr for deres vedkommende, og det ville være en tung byrde at slæbe på for hvem som helst. Hvis vi ønsker lykke her og hisset, må vi selv efterleve lovene, principperne, befalingerne, standarderne om renhed, om moralsk ledelse, om dyd, ærlighed og kyskhed — vi må undervise i dem — vi må give disse tidløse og evige sandheder videre. Hvor ville vi være uden stjerner, kompas, standarder, faste punkter eller ledestjerner i livet? Vi kommer til slut til den enkle, hellige, solide talemåde på fem ord: „... Ugudelighed har aldrig været lykke.“*

* Alma 41:10.

„Det talte ord" fra Tempelpladsen præsenteret over KSL og Columbia Broadcasting System den 17. august 1969. Copyright 1969.

Processen mod Jesus

En jødisk domstol kendte Jesus af Nazareth skyldig i blasfemi. Men Han blev ikke korsfæstet for denne forbrydelse. Korsfæstelse var en romersk straf, ikke en jødisk. For en romersk dommer blev Jesus anklaget for oprør, men Han blev frikendt for denne forbrydelse. Hvorfor blev Han så korsfæstet? Fordi en sertil romersk statholder, der virkede som dommer, som tre gange havde frikendt Jesus og erklæret Ham uskyldig, lyttede til anklagerne fra en pøbelhob anført af ypperstepræsterne. Jesus blev myrdet af Rom ved tilskyndelse af sit eget folk.

En plan om snigmord?

Lærde har opregnet mere end et dusin måder, hvorpå de jødiske ledere overtrådte deres egne love ved arrestationen af Jesus og processen imod Ham. For kun at nævne nogle få: Han blev arresteret om natten; Han blev forhørt for processen af en enkelt dommer; Sanhedrinet (den jødiske domstol) førte Hans retsag om natten, og på en tid der ellers var forbudt på grund af helligdagen; processen blev ført og afsluttet på en enkelt dag; dommen blev afsagt udelukkende på grundlag af tilståelse fra den anklagede.

Hver enkelt af disse forbudte fremgangsmåder bærer vidnesbyrd om ualmindeligt stort hastværk. Hvorfor arresterede Jesu fjender Ham ikke om dagen? Og tidligt nok før de jødiske helligdage, så Sanhedrinet kunne have holdt de påbudte forhør på hverdagene? Hvorfor tvang de sammensvorne Jesus til et hemmeligt, privat forhør hos ypperstepræsten?? Og hvorfor fremførte komplottet, der bestak Judas til at forråde sin mester, ikke vidneudsagn for at fælde dom over Ham? Hele episoden ved Jesu arrestation og processen imod Ham ser ved nærmere eftertanke ud som en hastig improviseret plan, istedet for en anden plan, der var mislykket. Måske det forholdt sig sådan.

Jesus havde så ofte tilbagevist de jødiske ledere i deres forsøg på at fange Ham i Hans udtalelser, at de sandsynligvis tøvede med at anklage Ham for en offentlig domtale. Og de vidste, det ville blive vanskeligt at få Ham kendt skyldig i nogen forbrydelse. Konsekvent be-

skriver de tre Evangelier, hvorledes ypperstepræsterne og de skriftkloge lagde råd op om, hvordan de kunne tage Ham, enten „ved list“ eller med magt, og dræbe Ham. (Se Matt. 26:4.) (Mark. 14:1.) (Lukas 22:2.) Dette beskriver en plan om snigmord, ikke en plan om arrestation og domfældelse. Hvis de lovlige myndigheder havde arresteret Jesus om dagen, ville det ganske bestemt have været uundværdigt at sende Judas for at finde og udpege Ham.

Retten sat ved nattetid

Men istedet for kom Judas ved nattetid i spidsen for en stor mængde „Udstyret med sværd og knipler“ (Matt. 26:47; Mark. 14:43) for at bemægtige sig Jesus på et af-sides sted uden for byen. Var det meningen at de ville begå mord, kan vi kun spekulere på, hvorfor de istedet for bandt Jesus og førte Ham til ypperstepræsten Annas? Måske der var for mange vidner til et snigmord; eller måske duellen, der viste ypperstepræstens egen tjener som en af hoben, var så afslørende for den høje embedsmand, at pøblen var nødt til at opgive sine planer. Men ihvertfald blev Jesus først ført til Annas, tidligere ypperstepræst, og stadig en betydelig politisk skikkelse i Judæa. Ingen juridisk procedure berettiger eller retfærdiggør dette natlige besøg. Det er mere et udtryk for en handling af oprørere, grebet af frygt, hvis planer er mislykkede, og som nu mangler nye direktiver. Skønt Jesus tilsyneladende var i deres magt, måtte de behandle Ham varsomt, fordi Han var en populær leder, og Hans stridbare disciple fra Galilæa vidste, hvem der havde bortført Ham.

Der blev hurtigt indkaldt til et ekstraordinært nattemøde af Sanhedrinet, og Jesus blev stillet for domstolen. Ypperstepræsterne søgte efter vidner imod Ham, men de fandt ingen, hvis vidneudsagn kunne godkendes som beviser. Nogle falske vidner fremførte deres anklager, men deres vidnesbyrd var modstridende og måtte tilbagevises af den jødiske lov. Jesus stod tavs under denne vidneførelse. Det var Hans ret. I modsætning til europæisk-amerikansk praksis, hvor en anklaget bliver kendt med anklagen og får lejlighed til at erklære sig skyldig eller

ikke skyldig før domshandlingen, gav den jødiske lov en person ret til at forblive tavs. Han kunne ikke betragtes som anklaget før anklagen var fremført mod Ham. Denne hastigt sammenkaldte domstol var ikke i stand til at bringe noget bevis imod Jesus. Hvad de forsøgte at bevise er stadig uklart. Nogle lærde mener oprør, andre falske profetier og endnu andre siger blasfemi. Til sidst, ved modstrid med de mest elementære regler at forlange indrømmelse af egen skyld, vendte ypperstepræsten sig højtideligt mod Jesus, for at få Ham til at svare på, om Han var Guds Søn eller ej. „Det er Jeg,“ svarede Jesus. Ypperstepræsten sønderrev dramatisk sine klæder og udbrød: „Hvad skal vi mere med vidner? I har selv hørt Hans Gudsbespottelse, hvad synes I?“ (Mark. 14:63, 64). Rådet dømte enstemmigt Jesus til døden.

Ved sit frimodige og sandfærdige svar havde Jesus givet sine fjender midlerne til at dømme Ham. Som det var med Hans eget liv, der ikke kunne tages fra Ham, men som Han kunne ofre, således var det også med retsagen, selv den mest hemmelige, ulovlige fremgangsmåde kunne ikke dømme Ham skyldig, medmindre Han valgte at tale. Havde Jesus været almindelig dødelig, ville dommen være korrekt efter lovens bogstav. Blasfemi var en forbrydelse, der blev begået ved hvilken som helst handling eller ved ord, der ringeagtede eller vanærede det gudommelige. Men Han var ikke nogen almindelig dødelig. Den eneste dødelige skabning, imod hvem anklagen for denne frygtelige forbrydelse, at påberåbe sig guddommelig autoritet og magt, var umulig, stod for Israels dommere — anklaget for blasfemi.

* Dallin H. Oaks er professor af Law ved University of Chicago efter først at have gået på Brigham Young Universitetet. Har udgivet fire bøger og et antal artikler. Han og hans hustru, June Dixon, har fem børn og bor i University Ward, Chicago South (Illinois), stav, hvor han har tjent som stavs-missionspræsident og er på nuværende tidspunkt anden rådgiver i stavspræsidentskabet.

Pontius Pilatus

Da det blev dag, samledes Sanhedrinet igen og bekræftede sin afgørelse. Så bandt de Jesus og førte Ham til Pontius Pilatus, den romerske statholder over Judæa, der som den eneste myndighed kunne befale, at Han skulle dø. Ypperstepræsterne og ældsterne forsøgte først at få Pontius Pilatus til at dømme Jesus til døden, kun fordi Han var kendt skyldig af en jødisk domstol. Pilatus nægtede. Så måtte anklagerne komme med en ny forbrydelse. Når blasfemi overfor Israels Gud ikke var nogen forbrydelse for en romersk domstol, måtte de fremføre en ny anklage. De anklagede Jesus for oprør, de erklærede Ham for modstander af at betale skat til Kejseren, for at ophidse folket og kalde sig selv konge. Efter at have hørt på anklagerens vidneudsagn og Jesu udtalelse, at Hans rige „ikke var af denne verden“, afsagde Pilatus sin kendelse: „Jeg finder ingen skyld hos dette menneske“ (Luk 23:4.) Stillet overfor fornyede og heftige anklager og i et forsøg på at undgå ansvar, sendte Pilatus sin galilæiske fange til Herodes, den galilæiske hersker, der opholdt sig i Jerusalem under påskefesten. Men Herodes, der ikke kunne finde noget grundlag til at dømme manden, som stod for ham i værdig tavshed, sendte Ham tilbage til Rom.

En modig og sikker romersk dommer ville have frigivet manden, han havde frikendt. Pilatus var hverken modig eller sikker. Han var bekymret over stridighederne omkring sig, og frygtede for, at der kunne opstå revolution i den oprørske lille provins. Og Han var usikker i sit embede. Pilatus var blevet udnævnt af Sejanus, den minister som af den regerende kejser, Tiberius, var blevet betroet ledelsen af imperiet, da Tiberius trak sig tilbage til øen Capri. Men Tiberius var fornylig vendt tilbage til Rom, og Sejanus og nogle af hans tilhængere var blevet arresteret og henrettet. På grund af sin velynders vanære og død, var Pilatus' stilling i Rom tvivlsom. Han trængte til støtte og samarbejde med de jødiske ledere for at modvirke romerske intriger rettet mod hans egen position. Og han kunne ikke risikere stridigheder eller andre episoder, i lighed med den reprimande, han modtog fra kejseren, da de mægtige jødiske ledere, hen over ho-

vedet på ham, havde protesteret til Rom over den gudestatue, han hovmodigt havde lade opstillet i Jerusalem. Pilatus var usædvanlig følsom overfor de ledende præsters dygtigt formulerede angreb: „Hvis du lader denne mand gå fri, er du ikke Kejserens ven!“ (Joh. 19:12)

Korsfæst Ham.

Resten er velkendt. Sikker på Hans uskyld, men bange for at løslade Ham, forsøgte Pilatus, at få mængdens tilslutning til at vælge Jesus som den fange, der efter sædvane skulle frigives i Påsken. Men ypperstepræsterne var også i arbejde. De påvirkede eller overtalte mængden til at vælge en anden fange, Barabbas. (Matt. 27:20; Mark. 15:11.) Hvad skulle han stille op med Jesus, spurgte Pilatus. Igen og igen råbte mængden: „Korsfæst Ham!“ Så spurgte Pilatus: „Hvad ondt har Han gjort?“ Og de råbte mere og mere ophidsede: „Korsfæst Ham.“ Og for at føje mængden, frigav Pilatus Barabbas og overgav Jesus til korsfæstelse (Mark. 15:13, 15.) Men først vaskede Pilatus sine hænder for at bevdiene, som han havde bekendtgjort for anklagerne og mængden: „Jeg finder ingen skyld hos dette menneske!“ (Matt. 27:24; Joh. 19:6.) Hoben — anført af og direkte ledet af ypperstepræsterne og ældsterne, havde sejret. Som en fremragende canadisk jurist har bemærket: „I hele den almindeligt kendte historie, vil det være vanskeligt at finde en anden sag, hvor en fange, der er blevet erklæret uskyldig af en domstol af kompetente jurister, er blevet overgivet til henrettelse af den dommer, der har frikendt Ham.“

Hvad er tolerance? Det er menneskehedens arvelod. Vi er alle æltede af svagheder og vildfarelser; lad os gensidigt tilgive hverandre vore dumheder, det er naturens første lov.

Voltaire (1694-1778)

Fællesrecitationen maj 1970

Kursus 11

Men Jesus sagde til ham: „Hvis du formår! alt er muligt for den, der tror.“

(Markus 9:23)

Kursus 17

Ransag disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder, skal alle gå i opfyldelse. (L & P 1:37)

Darwin K. Wolford

Nadververs for april

Senior-Søndagsskolen:
„Men nu er Kristus opstået fra de døde som en førstegrade af de hensøvede.“ (1. Kor. 15:20.)

Junior-Søndagsskolen:
Frelseren sagde: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger.“ (Joh. 14:15.)

Opskrift på 1970'erne

I begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden. Han skilte lyset fra mørket. Han samlede vandene på et sted og lod det tørre land komme til syne. Han lod græsset, urterne og frugttræerne vokse frem. Han dannede to store lys, og Han skabte også stjernerne. Han skabte hvert levende væsen, som rører sig. „Og Gud så alt, hvad han havde gjort, og se, det var såre godt.“ (Se 1. Mos. 1. Kap.)

Begyndelser er altid spændende, en lille smule højtidelige, blandet med lidt frygt, men fyldt med forventning, undren og fryd. Og vi står nu ved begyndelsen til et nyt spand af tid: 1970'erne. Hvad kan vi gøre, for at disse år, halvfjerdserne, skal blive „såre gode“?

Ud fra de begyndelser, der er beskrevet i Skriften, giver jeg jer her ingredienserne, min opskrift på et nyt tiår.

Første ingrediens: Formål. Ved skabelsens begyndelse var der et formål, således som det er nævnt af Herren: „... at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“. (Moses 1:39.) Det formål er aldrig blevet ændret. Der var plan over Guds skaberværk: nøjagtighed uden jagt, agtpågivenhed over for detaljerne, disciplin hos både element og skaber. Der var orden i universet. Thomas Carlyle sagde engang: „Kun et meget ungt eller meget dumt menneske kan i det hele taget eksistere uden at være besjælet af et fast formål.“ Lad os derfor have et formål, der fylder vort sind og vort hjerte, et formål med vore handlinger og tanker svarende til det store og evige formål, hvormed vi og verden blev skabt. Lad der være nøje planlægning, kundskabsunderbygget forståelse af, hvorledes vi bedst kan opnå vort formål, og rundhåndet opførelse med alt, hvad der er nødvendigt at gøre for at udføre den plan og opnå det formål. Lad dette være begyndelsen.

Anden ingrediens i vor opskrift: Lad hver dag blive præget af glæde, sang, frimodighed og goodwill.

Herren minder os om en speciel begyndelse, da Han talte til Job ud fra stormvejret: „Hvor var du, da jeg grundede jorden? ... mens morgenstjernerne jublede til hobe og alle gudssønner råbte af glæde?“ (Job 38:4, 7.) Job må have svaret, ligesom vi svarer: vi var der, vi

accepterede den Jord, Gud dannede til os, og den plan, Han havde lagt for vort ophold her, og vi sang tilsammen. I begyndelsen råbte vi af glæde over denne anledning til jordisk erfaring. Lad os så også leve efter den med glæde.

Hvis vi kunne give vore børn eller børnebørn en velsignelse, ville der ikke være mange bedre end frimodighed. Jesus sagde gentagne gange til sine disciple: „Vær frimodig.“ (Joh. 16:33.) Det vil sige at have tro og mod — og ikke fortvivle over bagateller. Det betyder at rette ryggen, trække skuldrene tilbage, holde hovedet højt og gå fremad. Det betyder at udstråle lyset fra Jesu Kristi Evangelium. Det betyder at interessere sig for andre — og vise dem, at vi gør det.

Det betyder at råbe af glæde, fordi vi lever, fordi vi er ivrige efter at leve livet i 70'ernes tiår. Det betyder at vide, at livet leves i ånden, ikke i en Rolls Royce eller en mink-stola; det leves i den nødvendige lovprisning, der gives med glæde, i det udtalte suk, der føles og forstås, i den muntherhed og latter, vi deler med hverandre, i den tjeneste, vi yder, og i kærlighed og tro.

Præsident McKay har sagt: „Hvert eneste menneske har en atmosfære eller en udstråling, der påvirker ethvert menneske i verden.“ Lad vor udstråling være frimodighed; lad vor ånd juble af glæde.

Den tredje ingrediens: Lad os lade Jesu Kristus og alt, hvad Han står for, være en levende del af vort liv.

„I begyndelsen“, siger Johannes, „var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os ...“ (se Joh. 1. kap.)

Og fordi Ordet — Guds Søn — som var i begyndelsen, da verden blev skabt, som jublede og sang sammen med os, kom i kødet og tog bolig iblandt os på denne jord, gennemgik jordelivets glæder, prøvede al menneskelig elendighed og døde for os — netop på grund af Jesu Kristus er der begyndelser!

Gennem sit store offer gav Han os omvendelsens gave, uden hvilken ingen begyndelse er virkelig effektiv. Al begyndelse sker ved, at man vender sig bort fra det gamle, forlader det, som er gjort og modtager Hans rensende gave.

„I ham var livet, og livet var menneskenes lys.“ (Joh. 1:4.) O, at forstå Ham bedre! At virkelig vide, hvad Han gjorde for os! At acceptere denne ædle, storslåede mand! At gøre Hans livsfilosofi til vor i disse usikre 70'er, at følge Hans mønster som vort handlingsmønster, at acceptere Hans lærdomme som moralsk vejledning i disse problematiske tider! Hvilken vidunderlig opgave for det kommende tiår: at komme til at kende Jesu Kristus og føle sig tryk i Hans nærhed.

Umuligt? Vi kan prøve!

Vor opskrift:

1. Vel udarbejdet formål og planlægning —

2. Frimodighed, glæde og sang —

3. Jesu Kristi lys som vor stadige ledsager.

Ville det ikke være vidunderligt, om vi ved slutningen af en dag, et år, et tiår, fyldt med disse ingredienser, var i stand til at betragte alt, hvad vi havde gjort, og sige: „Se, det var såre godt!“

Du kan bede

AF VICTOR B. CLINE

Klokken er et tegn på, at tiden går, et symbol på dagens og livets skiftende scenerier.

Følgende er nogle af de behov og ønsker, der bevæger os til at bede:

1. Vi beder om vejledning. Dette er en bøn om inspiration til at tage nogle af livets mangfoldige beslutninger — beslutninger, som indeholder så tilsyneladende verdslige ting som at vælge et arbejde, købe et hus eller problemer i forretning eller arbejde. Før vi beder disse bønner, skal vi gøre et stykke arbejde selv, samle alle relevante oplysninger, veje mulighederne, bruge vor egen intelligens og vort eget initiativ og så først bede om Helligåndens bekræftelse.

2. Vi beder for at kommunikere. Denne form for bøn er en stilfærdig samtale med Gud. Vi kan nære et ønske om at åbne vore hjerter for Ham overalt — på vej til arbejde eller skole, under husarbejde, eller når vi luger ukrudt i haven. I denne fortrolige samtale kan vi dele vore ideer og gode følelser med Gud, eller vi kan afkaste en byrde af sorg og smerte. Den kan indebære lige så mange aspekter, som livet har.

3. Vi beder af yderste nød. Denne bøn bliver ikke udtrykt ret tit; Den kommer som regel frem i en desperat situation, hvor vi bliver nødt til at have Herrens hjælp, vejledning og støtte, samt Hans kærlighed og forståelse. Vi kommer da til Gud i fuldkommen ydmyghed og åbner os helt for Ham. Vort indre skælver, og vort hjerte er ofte fyldt med angst og frygt, mens vi beder.

4. Vi beder om tilgivelse. En sådan bøn følger efter en periode med tilståelser og heftig sorg, sædvanligvis fordi man har fornærmset én eller brudt en befaling. Man græder af anger og samvittighedsnag og tørster efter at gøre det godt igen, som man har gjort forkert. Vi beder Gud om tilgivelse, og om at Hans forsonende ånd vil bygge bro over afgrunden, så tingene kan gå i orden igen.

til enhver tid

5. Vi beder om beskyttelse. Den bøn beder vi, før vi tager ud på en tur; før vi sender en af vore kære ind til militæret, eller når vi tager på en lang rejse, på mission og på skole bort fra hjemmet. Ligeledes beder vi den, når vor familie står overfor at skulle skilles i længere tid. Vi beder om at blive beskyttet mod uheld og ulykker såvel som om intelligens til at udvise god dømmekraft og forsigtighed.

6. Vi beder for at takke. Vi beder i taknemmelighed over velsignelser, vi har modtaget, når vi er kommet sikkert hjem fra en rejse, for at takke for, at det syge barn er blevet raskt og for livet i sig selv. Denne bøn gengiver taknemmelighed for og anerkendelse af vor himmelske Faders magt og indflydelse på vort liv.

7. Vi beder for vore kære. Forældre er ofte bange på deres børns vegne, den ene ægtefælle på den andens eller et barn på forældrenes — alle er bange, når et menneske, de virkelig elsker og bekymrer sig for, gennemgår en tid med smerte og lidelse, sindsforvirring og frafald eller en hvilken som helst af livets mange svære perioder. På sådanne tidspunkter beder vi, fordi vi er bekymrede.

8. Vi beder før måltiderne. Disse er de daglige bønner, hvori vi beder Gud velsigne den mad, der er tilberedt for os. Vi priser Jordens gaver og alle de ting, som vor himmelske Fader har skabt for os til livets opretholdelse.

9. Vi beder som en familie. Det er den særlige bøn, som familien daglig beder sammen. Denne bøn er ikke alene medvirkende til at holde familien samlet, idet den også lærer børnene, hvordan de skal bede — hvordan de skal tale med deres himmelske Fader.

10. Vi beder for vor næste. Dette er en bøn, vi beder, når en eller anden, som ikke er særlig knyttet til os, har behov for hjælp. Når vi beder denne bøn af os selv, repræsenterer den den højeste form for kristen kærlighed og omsorg for et andet menneske, som vi ikke er

i familie med eller har noget personligt forhold til. Det kan være et menneske, der bor i samme by eller hus som os, eller langt fra os. Måske kender vi det næppe eller slet ikke. Men ligemeget hvem det er, så ved vi, at det har behov for hjælp og velsignelse, og derfor beder vi for det.

11. Vi beder om sundhed. Denne bøn beder vi i en tid med uheld og dårligt helbred. Vi beder vor himmelske Fader mildne sygdommen og hjælpe med til at helbrede den. Den kan bedes af Præstedømmet og ledsages af salvelse med olie. Den afsluttes altid med: „Ske din vilje.“

12. Vi beder i Kirken. Denne bøn bliver bedt af én på hele menighedens eller klassens vegne, idet man takker Gud for det privilegium det er at kunne mødes for at dyrke Ham og lære om Ham, samt for at bede Ham lade sin ånd være til stede ved mødet.

Fra Missionens

Præsidentskab

Den dejlige forårstid er lige rundt om hjørnet, og den bringer os ny kraft, nyt håb og ny begejstring. Og så er det igen Kirkens fødselsdag; Evangeliet blev gengivet og Kirken genoprettet med alle de velsignelser den giver sit folk — vore brødre og søstre, nu ialt næsten 3 millioner, og ved konferencen den 6. april mødes søskende og vil opretholde en ny Herrens profet, Joseph Fielding Smith.

Jeg har haft det privilegium at kende ham personligt i de sidste 25 år — at tale med ham, at rådføre mig med ham, at kende hans hustru og at glæde mig sammen med dem, og jeg vil gerne bære vidnesbyrd for jer, I gode søskende her i Danmark, at han er en Guds Profet — at hans fader, Joseph F. Smith, Sr., også var en profet, og at dennes fader, Hyrum Smith, var sammen med Joseph, da de døde den frygtelige dag i Carthage for pøbelens hænder.

Ja, det er den nye Profet, en mand der blev valgt af Gud for sin fødsel til at lede dette folk. Jeg har talt med ham ansigt til ansigt, frydet mig over hans vidunderlige ånd, og har nu den ære at tjene under hans store og vidunderlige ledelse som jeres missionspræsident. —

Ja, foråret er her — det er tiden til at genindvie vort liv og rigtigt forstå Kirken og dens frelsende principper.

Jeg er så stolt over det arbejde I udfører allesammen i M/M-programmet og i deltidsmissionærarbejdet. Selv de, der ikke deltager i dette arbejde, er missionærer, ja, selv Primarybørnene, G.U.F., Søndagsskolen, Hjælpeforeningen, ja, allesammen.

Arbejdet skrider fremad med stærke skridt. Find jer selv i arbejdet — gør jeres del hvor I passer bedst, men vi behøver hvert eneste medlem i Danmark til at bringe det gode budskab ud til naboeer, venner og bekendte.

Resultaterne er allerede ved at strømme ind. Alle grene er begejstrede over lejligheden til at kunne tjene. Hver dag bringer nye åndelige oplevelser både til medlemmer og missionærer.

Hvor må vor Himmelske Fader være stolt over det arbejde vi i fællesskab udfører i denne mission!

Lad ikke en eneste dag i jeres liv gå, uden at I gør et eller andet godt mod en eller anden. Vær venlige mod jeres næste, vær med til at opbygge de sønderbrudte hjerter, besøg dem der er syge på legeme og sjæl, inspirer de unge, lær jeres familie Evangeliet, styrk jer selv ved at efterleve principperne. Marken er allerede hvid til høsten, brug jeres segl og høst den gyldne høst. Dagene er korte, arbejde med begejstring og kraft.

Må denne forårstid være en dejlig tid i vort liv, når vi ser Guds kraft frembringe blade, knopper og blomster. Hvem kan tvivle på, at Gud lever, at Hans Søn er vor Frelser og det eneste håb for verden, og hvor må vi være taknemmelige over at blive ledet af en levende Profet.

Må Gud velsigne os alle, medens vi fortsætter med at opbygge Hans rige.

Paul L. Pehrson,
missionspræsident

**Tidligere missionspræsident
Holger M. Larsen død**

Tidligere missionspræsident for den danske mission, **Holger M. Larsen**, døde den 3. januar, 81 år gammel, i Salt Lake City, Utah. Begravelsen foregik den 6. januar med taler af Mark E. Garff, Richard L. Evans og LeGrand Richards.

Mange ældre søskende i Danmark vil sikkert huske Holger M. Larsen, som præsiderede over den danske mission i årene 1929 til 1934, og også mange af de yngre søskende lærte ham at kende ved de besøg han siden aflagde i sit fædreland.

Holger M. Larsen var født den 4. november 1888 i København, og den 26. november 1913 viedes han i Salt Lake Templet til Rachel Suhrke, som døde den 3. maj 1958. Han overlevs af fire sønner og to døtre, 21 børnebørn og 8 oldebørn, alle i Amerika, samt af en søster, Carla Nielsen, København.

Der er mange måder, hvorpå man kan måle et menneskes indflydelse her i verden, — ved de æresbevisninger han får, de venner han skaber sig, de ansvarsopgaver, der lægges på hans skuldre, og hvor godt han udfører dem.

Mange kan bevidne, at Holger M. Larsen var et sådant menneske, som man måtte respektere og stræbe efter at komme på højde med. I 15 år var han vicekonsul for Danmark, og som en påskønnelse af hans fortjenester i denne stilling blev han dekoreret med Ridderkorset.

Som medlem af Kirkens Velfærdskomité virkede han i 19 år, og i 23 år var han leder af Deseret Industries, og desuden var han medlem af Kirkens komité for fremmedsprog.

Som aktivt medlem af den internationale Rotary Club har han virket som distriktsleder, sekretær, international præsidentrepræsentant og i flere andre stillinger, og han har overværet mere end 10 internationale stævner og over 15 distriktskonferencer for denne forening.

Vi udtaler et: Æret være Holger M. Larsens mindel

Ny assistent til missionspræsidenten
Den 23. januar er ældste **Arthur Bruce Christensen** blevet kaldet som assistent til missionspræsident Pehrson.

Ældste Christensen er født den 15. marts 1949 som søn af Max H. og Dorothy Christensen, Salt Lake City, Utah. Han kom til Danmark den 16. april 1968 og har arbejdet i Charlottenlund, Rødovre, Søborg, Esbjerg, Holstebro og Lyngby, indtil han blev kaldet til sit nuværende arbejde.

Vi beder Gud velsigne ældste Christensen i det nye kald, der nu er pålagt ham!

Ny finansiel sekretær

Den 2. februar er ældste **Richard B. Sorenson** blevet kaldet som finansiel sekretær i den danske mission.

Ældste Sorenson er født den 10. december 1948 som søn af forhenværende missionspræsident i Danmark, R. Earl Sorenson og Ingrid Sorenson, Twin Falls, Idaho. Han kom til Danmark den 5. marts 1968 og har arbejdet i Kolding, København, Kalundborg, Odense, Haderslev og Esbjerg, indtil han blev kaldet til sit nuværende arbejde.

Vi beder Gud velsigne ældste Sorenson i det nye kald, der nu er pålagt ham!

Ny assistent til missionspræsidenten

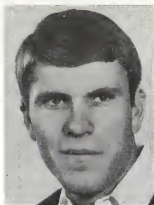
Den 23. januar er ældste **Thomas Eldon Hughes** blevet kaldet som assistent til missionspræsident Pehrson.

Ældste Hughes er født den 4. maj 1949 som søn af Eldon Wesley og Verde Hughes, Mesquite, Nevada. Han kom til Danmark den 25. juni 1968 og har arbejdet i København, Rødovre, Horsens, Aarhus, Esbjerg og Søborg, indtil han blev kaldet til sit nuværende arbejde.

Vi beder Gud velsigne ældste Hughes i det nye kald, der nu er pålagt ham!

Missionærankomster

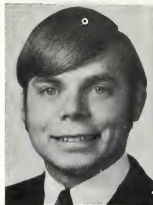
Den 9. januar er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

Richard Harmon McAfee fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Brønshøj.

Merlin Soren Hansen fra Po-catello, Idaho, beskikket til at arbejde i Helsingør.

Lawrence Arthur Rasmussen fra Price, Utah, beskikket til at arbejde i Brønshøj.

Daryl George Peterson fra Sandy, Utah, beskikket til at arbejde i Randers.

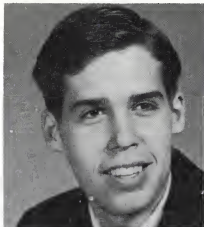
Eva King fra Richfield, Idaho, beskikket til at arbejde i Randers.

Patricia Ellen Johns fra Coos Bay, Oregon, beskikket til at arbejde i Horsens.

Janea Broderick fra Orem, Utah, beskikket til at arbejde i Kolding.

Ny bogtrykker på missionskontoret

Den 13. januar er ældste Joseph Rodney Christensen blevet kaldet som bogtrykker på missionskontoret.

Ældste Christensen er født den 11. september 1948 som søn af J. Cleon og Dorothy Christensen, Kaysville, Utah. Han kom til Danmark den 26. marts 1968 og har arbejdet i Herlev, Aarhus, Haderslev, Holstebro, København og Rønne, indtil han blev kaldet til sit nuværende arbejde. Vi beder Gud velsigne ældste Christensen i det nye kald, der nu er pålagt ham!

Hilsen fra Island

Søster Nina Pálsson og hendes to sønner, Ørn og Falk, sender fra deres hjem i Reykjavik de kærligste hilsener til søskende og venner i Danmark med ønsket om et godt nytår.

Meddelelse fra Genealogical Society i Salt Lake City

Fra Genealogical Society i Salt Lake City har vi modtaget følgende brev, som også er sendt til nogle af indsenderne af genealogiske skemaer direkte:

23. juli 1969

Til indsenderne af skemaer.

I de sidste seks måneder har Kirkens medlemmer været overordentlig aktive til at indsende deres familieskemaer til Genealogical Society til behandling. I bestræbelse på at overholde fristen 1. juli er der blevet indsendt mange hundrede tusinder familieskemaer til Foreningen til behandling til tempel-ordinansarbejde. Det antal skemaer, der er indsendt, er så langt større end ventet, at det vil tage omkring to år for Foreningen at behandle alle disse oplysninger.

Foruden dette uhyre store antal af skemaer, som er kommet ind under det gamle system, venter vi at mange skemaer efter det nye system vil blive indsendt efter 1. oktober. Både det gamle og det nye system må da arbejde sideløbende. Vi beder derfor alle, der har indsendt skemaer til Genealogical Society, om at være tålmodige med os under vore bestræbelser på at imødegå alt det arbejde der ligger foran os. Vi vil gøre alt hvad vi kan inden for vort budget og vort personale for at yde den bedst mulige service.

Deres hengivne
THE GENEALOGICAL SOCIETY
Theodore M. Burton
Vicepræsident og direktør

Vinterkonferencen i Fyn-Jylland Distrikt

I dagene 10. og 11. januar afholdtes Fyn-Jyllands distriktskonference i Aarhus grens kirkebygning. Trods sne og kulde var tilslutningen god.

Konferencens første møder var leder-skabmøder for Primary og for Søndags-skolen. Møderne begyndte lørdag kl. 15.00, og der var henholdsvis ca. 15 og ca. 30 tilstede. Samtidig begyndte præverne til G.U.F.s "Forældre og unge - aften".

Præstedømmets lederskabsmøde begyndte kl. 17.15. Emnet var: "Hvorledes hjælpeorganisationerne hjælper den enkelte i hans søgen efter evigt liv". Tilstede ialt 23.

Kl. 19.30 blændede G.U.F.s distriktsbestyrelse op for: "Lad det regne". Skuespillet handlede om forholdet mellem generationerne, og næsten alle grene i distriktet var med. Aarhus gren havde lavet kulisserne, Sønderborg programmer og plakaterne til reklamekampagnen, medens unge og ældre fra Vejle, Odense, Horsens, Esbjerg og - ikke mindst - fra Fredericia, deltog på scenen. 165 overværede forestillingen.

Senere på aftenen solgte Hjelpeforeningen forfriskninger, og G.U.F. arrangerede dans til båndoptager.

Søndagens første møde var Præstedømmets møde og et møde for alle kvinder, denne gang arrangeret af G.U.F.s kvindelige distriktsbestyrelse. Emnet for Præstedømmets møde var: "Hvorledes Præstedømmet kan hjælpe med til at forbedre familie-hjemmesaftener". Talerne var distriktspræsident Knud B. Andersen, grenspræsident Jørgen Larsen, Odense, broder Arne Pedersen, Esbjerg, og til sidst præsident Benny Lindén og præ-

sident Paul L. Pehrson. Afvekslende med talerne sang et mindre herrekor fra distriktet to sange. Tilstede ialt 96.

I kvindernes møde havde man en panel-diskussion over emnet: "Hvorledes kan vi hjælpe vore børn og unge, at tage den fulde rustning på for at de kan stå imod på den onde dag?" Tilstede ialt 62.

Formiddagsmøder begyndte kl. 10.00. Præsident Lindén opretholdt Kirkens Generalautoriteter og missionens ledere, og derefter opretholdt præsident Hans Otto Nielsen distriktets ledere. Resten af formiddagsprogrammet var helliget Primary. Talerne var præsident Karl Blohm, søster Kirsten Thomsen, der er præsidentinde for Primarys distriktsbestyrelse, et Primarybarn: Anette Rosenkilde fra Horsens, søster Kirsten Overgaard fra Primarys missionsbestyrelse, distriktspræsident Knud B. Andersen, samt præsident Verner Buur og præsident Paul L. Pehrson. Ind imellem talerne sang herrekoret to sange. Der var 192 tilstede.

Eftermiddagsmødet begyndte kl. 14.00. Første taler var præsident Benny Lindén, og derpå talte broder Poul Erik Buur, forstander for Søndagskolens distriktsbestyrelse, samt en søndagskolelærer: Preben Olesen, Odense, dernæst broder Poul Andersen, forstander for Søndagskolens missionsbestyrelse og præsident Hans Otto Nielsen. Til sidst blev tiden overgivet til præsident Paul L. Pehrson, der foruden selv at tale kaldte tre brødre op for at bære deres vidnesbyrd. Afvekslende med talerne sang Aarhus grens kor to sange og Esbjerg Grens kor én sang. Der var 188 tilstede.

Konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Paul L. Pehrson og under ledelse af distriktspræsident Knud B. Andersen. H. O. N.

DÅB:

København Nordre Gren: 6. september: **Hanne Marianne Korsgaard**, døbt af broder Verner Korsgaard, håndspålgæggelse ved samme.

11. oktober:

Helle Haue Nielsen, døbt af broder Erik Andersen, håndspålgæggelse ved ældste David Kemp.

17. oktober:

Jørgen Skytte Damø, døbt af ældste Patrick Harrild, håndspålgæggelse ved ældste Jay Jensen.

Grete Birgitte Kyhl Damø, døbt af ældste Larry Wadman, håndspålgæggelse ved broder Erik Andersen.

Slagelse:

1. september:

Gerda Johanna Maria Nielsen, døbt af ældste Terry Crow, håndspålgæggelse ved ældste Richardt Andersen.

Centrum Sjælland: 13. december:

Michael Bøgebjerg Nielsen, døbt af broder Jørgen Nielsen, håndspålgæggelse ved samme.

København Gren: 13. december:

Frank Michael Kvik, døbt af ældste Stuart Pearson, håndspålgæggelse ved ældste Kent Hendriks.

Per Krogh Svendsen, døbt af broder Johan Benthin, håndspålgæggelse ved samme.

Kay Johan Schultz, døbt af broder Ib Hansen, håndspålgæggelse ved ældste Michael Woodland.

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende: **Olga Jensen**, Tårnvej 219, bolig 215, København, 75 år den 7. april.

Niels Farcinsen, Tranehavegård 39, København, 80 år den 8. april.

Ellen Emilie Olsen, København, 80 år den 9. april.

Margrethe Wilhelmine Matzen Wetsphal, Sønderborg, 75 år den 11. april.

Else Winther, Sønderborg, 80 år den 14. april.

Emmy Augusta Wilhelmine Henriette Lemke Pedersen, Lersø Parkalle 28 J, Nordre Gren, 75 år den 16. april.

Anna Laura Olsen, Esbjerg, 80 år den 19. april.

Anni Margrethe Hallum, Esbjerg, 65 år den 21. april.

Anne Sofie Paulsen, Amager, 70 år den 21. april.

Elna Andersen, Brøndager 12, København, 60 år den 22. april.

Mette Bothilda Rauff Christensen, Esbjerg, 75 år den 25. april.

Siegfred Herman Pedersen, Odense, 65 år den 25. april.

Hansine Frederikke Hansen, Odense, 85 år den 30. april.

FESTINORD 1970

afholdes de sidste dage i juni "et eller andet sted" i Danmark.

Alle I unge opfordres indtrængende til at forberede jer, øve og træne til at udkæmpe en dyst med de øvrige nordiske lande, så vi kan opnå endnu bedre resultater end sidste år.

Vær med til at opfriske gamle venskaber, lære nye venner at kende, og først og fremmest samles om vort fælles sande Evangelium.

Vel mødt til FESTINORD!

Bevarelse af ægteskabet

AF RICHARD L. EVANS

Følgende sandhed vender tilbage igen og igen: Ægteskabet og et lykkeligt hjem er grundlaget for et stabilt samfund og et fuldkomment og lykkeligt liv. Men en af de ting, der kan gøre en desillusioneret i livet, er at noget, der engang var så kosteligt og lovende, til tider kan vende sig, så det bliver til uoverensstemmelse — endog fjendskab. Det er som præsident David O. McKay har sagt det: „Det er virkelig en tragedie for et par, der har solet sig i hinandens kærlighed, pludselig at se misforståelsens og uoverensstemmelsens skyer fordunkle deres livs kærlighedslys.“ En del af svaret på dette findes i disse linier af dr. Hubert Howe. „Hvorfor kan mennesker ikke finde ud af at forblive lykkelige i deres ægteskab?“ har han spurgt...“ Hvad er det, der forandrer sig så brat? ... Mænd og kvinder, der er bange og nedbrudte, bønfaller om en udvej til at redde de håb, de startede med... Håb, der var så levende og så hellige... En at fortælle tingene til, én man kan gøre noget for, én der har behov for dig, én til at dele med... hvad førte til nævnte misforståelser? Utallige mindre sammenstød, ... ting man har forstået forkert... egenkærlighed... overdrivelse... (Det at man ikke har kunnet være bestemt og ansvarlig i pengesager) ... vanen til at holde noget hemmeligt... mangelen på almene interesser (og aktivitet)... Fortsæt med at komme fra hinanden lidt efter lidt, og I vil blive skilt, om ikke ad retslig vej så åndeligt... undgå at ensformigheden vokser... Lad ikke din konversation indskrænke sig til at ligge på et plan, der kun omhandler bebrejdelser, vrede og selvmedlidenhed... Lad ikke hånt om den takt, høflighed... komplimenter... som du udviste i begyndelsen. Træk ikke tingene ned på lavere plan... og hvis du tager dig selv i at grunde over, om du ikke har forstået at finde en fuldkommen partner, så gå direkte hen til spejlet og spørg: „Er jeg den fuldkomne partner?“ Spørg dig selv igen og igen, vedholdende: „Yder jeg min del, som partner, til hjemmets lykke?“ Lige meget hvad grunden er, og ligemeget hvad det kræver, så er det alle anstrengelser værd, for to mennesker, der er ærlige og nærer agtelse for sig selv, har karakter og fornuft og som har indgået ægteskab, at redde dette, hjemmet og familien. „Det er ikke tilstrækkeligt at vinde ens kærlighed én gang. Bliv ved med at vinde den... I sidste instans er det op til dig selv at bevare dit ægteskab.“